

România Liberă

ORGAN AL GRUPĂRII «ROMÂNIA LIBERĂ»

IUNIE 1988

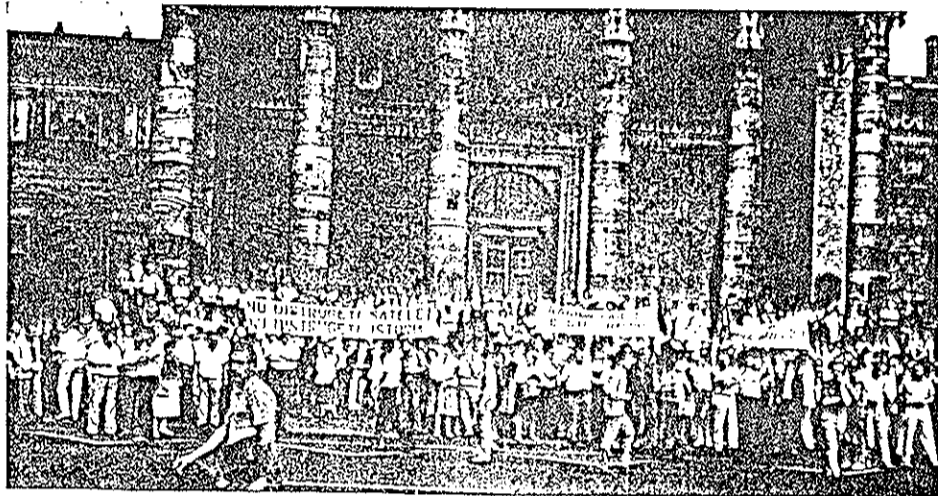
ANUL I, NR.3

MAGNIFICĂ

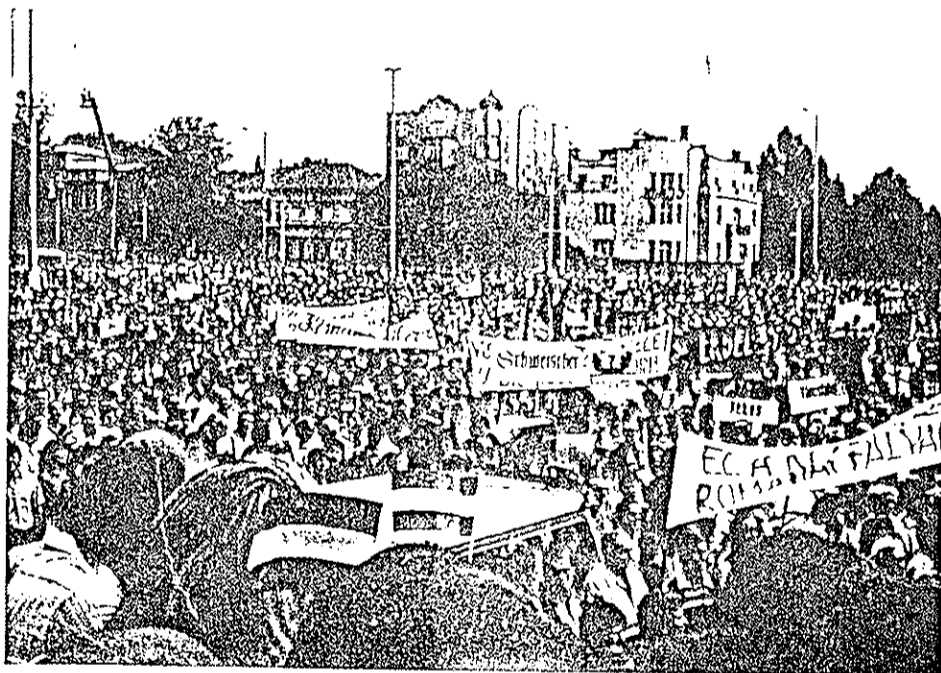
Libertatea

DEMONSTRAȚIE

LA BUDAPESTA

Grupul participanților români, fotografiat înainte de pătrunderea lui în mijlocul demonstrațiilor maghiari.

Un aspect general de la mitingul din Piața Eroilor. Ilustrația acoperă abia o șesime din platoul ocupat de demonstranți și are, în centru, grupul românilor.

Seara, în fața ambasadei române; în prim plan, cel mai tânăr participant la manifestație, născut la Budapesta, din părinți refugiați, români din București

Solidari

Una din primele observații politice făcute, în numele grupului România Liberă, vedea în maghiari un aliat natural, valoros, al poporului român, implicat temeinic în Suferințele vecinilor de la răsărit, prin chiar existența factorului minoritar maghiar în România, etnia maghiară având largi zone de interferență cu cea română.

Amploarea și răsunetul demonstrației maghiarilor a provocat o vie reacție în toată lumea, atrăgând atenția asupra tuturor crimelor regimului la putere în România.

Ca în zilele ce au urmat evenimentelor de la Brașov, zeci de ziariști invadează azi Ungaria, iar problema românească, inclusiv refugiații din Ungaria, ține opinia publică internațională bransată - cu maxima atenție - la evenimentele din această parte a lumii.

Tocmai ca urmare a manifestației maghiare, comunitatea internațională, odată stărnită, ar putea salva, à la longue, mile de sate amenințate cu nimicirea. Și, poate, nu doar atiti!

Nicăieri problemele României n-ar aduna, în strada, 60000 de demonstranți. Prin gestul lor, ungerii au făcut ceea ce nici românii și nici ungerii din România nu au libertatea și nici curajul de a o face. Să fie cei ce luptă în locul nostru, dușmanii noștri?!

Poate se vor găsi unii care vor minimaliza problema, zicând că ungerii au protestat pentru satele maghiare din Ardeal. Ar fi nedrept să nu recunoaștem măsura în care interesul lor e sensibilizat la acest punct. Ei au înțeles însă că vor apăra satele, cultura și libertățile maghiarilor doar apărând, în aceeași măsură, și interesele românilor, germanilor sau sârbilor, apărând, deci, întreg poporul României. Ardealul este un teritoriu românesc iar problema minorității maghiare, firesc motiv de interes și îngrijorare pentru Ungaria, se rezolvă în România. Nu poți vindeca o

continuare în pag. 2

continuare din pag. 1.

Putem scanda și scrie la nesfârșit lozinca "partidul, patria, poporul, slăvesc conducătorul" deoarece nimeni nu crede în această incantație șamanică și, oricât am repeta-o, ea nu va face decât să demonetizeze, pînă la ridicolul desăvîrșit, farsa macabră insinuată perfid în fruntea țării, patinînd pe spaimele și speranțelor noastre.

Cercul democratizării se strînge implacabil în jurul României, după ce a început să înrîurească viețile popoarelor vecine.

Existența are totdeauna, la scară istorică, un sens pozitiv, iar lupta binelui cu răul esențializează la maximum convulsiunile sociale. Răul se impune vremelnic și sfîrșește

prin a fi învins. Este sensul moral al evoluției.

România nu se va putea sustrage acestui mecanism, nici dacă Ceaușescu ar fi, la propriu, nemuritor. Un popor întreg îl blestemă, dar Dumnezeu pare surd. O lume întreagă este indignată, iar Dumnezeu nu vede.

Neatacînd, neDECLANSînd un război mondial, coaliția împotriva acestui fascist se încropește lent, dar temeinic. Rezistența internă crește și se organizează.

Nu-i dorim moartea, pentru că ar pleca dintre noi fără a fi suportat judecata poporului pe care l-a umilit și oprimat ca nimeni altul de-a lungul timpului. Dimpotrivă, îi dorim să trăiască, și încă mult, pentru

a se putea obișnui cu locul în care istoria, de pe acum, l-a așezat.

Sfîrșitul lui politic este iminent. Milioanele îngrămădite în băncile străine i-ar asigura lui și familiei sale o existență lipsită de griji. Nădăjduim însă, ca nici o țară să nu-l găzduiască, să rătăcească pe străzile cenușii ale orașelor și satelor țării, trăind din mila și disprețul oamenilor pe care i-a hăituit înutil și fanatic, pretinzîndu-le să recunoască sentimente și satisfacții de nimeni trăite.

Poate acesta este și scenariul tainic al Dumnezeului surdo-mut, atins de cecitate atunci cînd, în rostogolirea sa, planeta-i poartă prin față conturul României.

COEZEL ROȘCA

continuare din pag. 1

parte, fără să vindecî între-gul, aspect bine înțeles și de impunătoarea, matura și disciplinata masă a maghiarilor participanți la demonstrație.

Felul în care s-a desfășurat manifestația de luni, caracterul ei și caracterul miilor de unguri ce ne-au deschis drum în mijlocul lor, aplaudînd drapelul României și prietenia româno - maghiară, au inspirat zeci de scrisori și reacții emoționant de sincere din partea refugiaților români. Am avut în mijlocul nostru cîteva personalități eminente ale vieții culturale și politice maghiare, simboluri ale frăției și împăcării româno-maghiare: poetul Csócs, filosofii Gaspar Miklos Tamas, Attila Arakovacs, istoricul Julia Balog, publicistul, poetul și eseistul Pál Bodor. Dintre somitățile exilului maghiar, au ținut să ne cunoască și să ne felicite poetul Géza Szöcs și liderul lui Hungarian Human Rights Foundation, dl. Lászlo Hámos, pentru a nu-i aminti decât pe cei mai notorii.

Ziua de luni, 27 iunie, rămîne o zi mare în istoria solidarității maghiaro-române iar noi, cei care am participat și am trăit-o aici, departe de casă, avem toate motivele să fim mîndri de noi și de prietenii României.

Alex. Coroiu

Correspondență radio Europa Liberă

FILMUL DEMONSTRAȚIEI

Ziarele maghiare relatează pe larg despre demonstrația de protest împotriva dărîmării satelor României, vorbind despre un număr de 30000 participanți, ceea ce este o eroare. Ca martori, apreciem la 50-60000 numărul demonstrațiilor.

Organizarea perfectă și uluitoarea disciplină a mulțimii de demonstrații, au lăsat inactive puternicele trupe maghiare de securitate și miliție care, pentru orice eventualitate, au urmărit cu discreție desfășurarea celei mai masive demonstrații libere de protest care a avut loc, pe sol maghiar, în ultimii peste treizeci de ani.

Soarta hărăzită de regimul Ceaușescu satelor și locuitorilor României a mișcat profund opinia publică maghiară iar reușita și amploarea participării - menționăm caracterul neoficial al acțiunii - pledează convingător pentru naturala prietenie dintre popoarele maghiar și român.

Piața Eroilor din Budapesta era luni seara literalmente înșesată de manifestanți și timp de mai multe ore ea a reprezentat inima vie a capitalei maghiare, spre care duceau pașii tuturor. Apariția grupului refugiaților români a fost salutată cu spontane și îndelungate aplauze, grupul făcîndu-și loc în mijlocul maghiarilor. Patru steaguri tricolore, fără stemă, și patru pancarte scrise în limba română punctau, în masa de oameni, existența românilor liberi, la Budapesta, în seara zilei de luni, 27 iunie.

Pe pancartele românilor putea fi citit: "Jos regimul Ceaușescu!", "Nu distrugeți satele, nu distrugeți istoria!", "Trăiască prietenia româno-maghiară!" și ca o semnătură, o pancartă anunța, simplu, existența noastră: "România Liberă".

Celor 150 de români prezenți le-a fost dîră trăiască momente greu de descris în cuvinte. Totul în jur respira solidaritate cu țara și cu cei rămași acasă.

Din multimea de demonstrații maghiari răsăreau pancarte purtînd texte extrem de variate. Iată cîteva: "Nu Ardealul îl vrem, ci trai omnesc în Ardeal!", "Români, nu vă lăsați înșelați; maghiarii nu sînt dușmanii voștri!", "Dunărea și Oltul vorbesc în aceeași limbă", "Jos cu dictatorul!", "Salvați satele României!" etc.

Erau și caricaturi uriașe, una înfățișîndu-l pe Ceaușescu, avînd legenda: "Nu-i permitem".

După aproape două ore de discursuri și imnuri maghiare, odată cu lăsarea serii, multimea se pune în mișcare, cu torțe aprinse și avînd consensul de a manifesta în tăcere. A urmat un marș lent pe bulevardele budapestane unde, de pe trotuare și de la ferestre, eram salutați cu aplauze și lumînări aprinse, coloana manifestanților îngroșîndu-se continuu.

Cu toată durerea și indignarea nesfîrșitelor mii de demonstrații, pe bvd. Tokoly, tăcerea era monumentală, orice voce mai ridicată fiind reprimată de reproșul mut al celor din jur. Zeci și zeci de mii de oameni vorbeau... Acest auto-

continuare în pag. 3

control, extins la toți manifestanții, făcea și mai uluitoare, și mai impunătoare voința colectivă, lucidă, ce condamnă regimul lui Ceaușescu.

Circulația fiind complet întreruptă, prin acea parte a orașului, marea de torțe, steaguri și pancarte se rostogolea lent spre ambasada română, care, cufundată în întuneric și cu storurile trase, părea pustie, făcând ridicole trupele speciale care o protejau, formând doua cordoane în jurul ei.

De fapt, la 1 Februarie anul curent ambasada avusese aceeași înfățișare, timp de jumătate de oră, cât durase acea demonstrație. De data asta, timp de două ore, mulțimea a defilat prin fața ei, într-un șuvoi neîntrerupt și larg, cu mâinile ridicate în semn de victorie, într-o desăvârșită tăcere, tăcere întreruptă doar de mulțumirile șoptite în megafone, de către milițieni, pentru disciplina și maturitatea demonstranților.

În tăcere, dar demni și hotărâți, maghiarii au demonstrat ura și disprețul lor pentru regimul de oprămare inumană în România.

Grupul "România Liberă" a zăbovit mai mult decât ceilalți, în fața ambasadei, privind curajos spre camerele de luat vederi, ascunse în dosul ferestrelor deschise și cu storurile trase.

România poate fi mândră de cetățenii ei aflați în Ungaria! Prin prezența lor activă la această demonstrație, ei confirmă că sînt și vor fi oriunde români liberi, curajoși și demni, legați temeinic de soarta celor lăsați în țară.

La terminarea demonstrației, carosabilul din preajma ambasadei române părea incendiat de mii de lumînări fixate pe caldarâm, simbolizînd lumină și speranță pentru viitorul românilor dar și al maghiarilor.

Unul din cele patru steaguri tricolore de la aceasta manifestație, purtînd semăturile românilor care l-au înconjurat și condus pe străzile Budapestei, va deveni drapelul și simbolul mișcării România Liberă, iar într-o zi îl vom aduce în țară!

FLASH

Demonstrații împotriva demolării satelor României, sincronizate cu marea acțiune din capitala Ungariei, au avut loc luni, 27 iunie și la Londra și la Paris, din inițiativa UMRL.

Întreaga lume este revoltată de cele ce se întîmplă în România.

Pentru 27 iunie, maghiarii pregătesc o uriașă demonstrație la Budapesta, neoficială dar autorizată, în scopul salvării satelor din România.

După Ceaușescu, cel mai interesat în distrugerea satelor și eşuarea demonstrației este Nemeth Geza! Cei care-l manipulează nu au ce să îi reproșeze. El a făcut totul, pînă în ultima clipă, pentru a subția și izola rîndurile refugiaților care doreau să participe la această demonstrație. Propunem președintelui Ceaușescu să-l decoreze cu Ordinul Muncii, clasa întâi, că merită!

U.M.R.L.

ajută refugiații din Ungaria

Nu mai sîntem singuri!

Românii din exil ne sprijină și o vor face pînă la sfîrșit!

Am încetat de a mai spera doar în minuni și în generozitatea prietenilor noștri maghiari. În sfîrșit, românii din exil au aflat adevărul despre noi și au început a ne trimite ajutoare. În plus, alertează opinia publică mondială și fac neîncetate presiuni asupra guvernelor occidentale pentru a le determina să ne sprijine în vederea plecării și integrării noastre în lumea liberă.

După ce Nemeth Geza ne-a adus un deserviciu, pretinzînd, în fața senatului american, că dorim să ne stabilim în Ungaria, UMRL informează Crucea Roșie Internațională și forurile competente ONU de adevăratele noastre intenții, precum și de nevoia urgentă de ajutoare.

Cea mai mare organizație a exilului românesc, Uniunea Mondială a Românilor Liberi, ne-a și trimis un prim ajutor iar președintele ei, Domnul ION RAȚIU, s-a mutat, practic, la Washington pentru a fi cît mai eficient și aproape de locul unde se hotărăște soarta noastră. Acest vrednic român septuagenar, arde, mistuit de o singură și mare preocupare: cum să ne scoată, pe toți, mai repede, din Ungaria. Nimic altceva nu mai contează, prin comparație cu dimensiunea și tragismul situației noastre. Ne cere să avem răbdare și încredere, căci UMRL va întreprinde toate mijloacele pentru a ne salva.

Suferințele noastre au trezit ecouri în lumea întreagă. Numeroase alte organizații românești, sau persoane particulare, ne-au anunțat iminența unor noi și variate ajutoare. Problema refugiaților români aflați în Ungaria este o probă în fața unității și omeniei exilului românesc. Sperăm fierbinte în confrății noștri. Noi reprezentăm un posibil liant pentru exil și, dacă va fi așa, avem toate motivele să fim mîndri de cele îndurate pînă acum.

Vom puncta, în continuare, momentele cele mai semnificative ale expediției UMRL.

Fonduri și materiale au sosit la sediul filialei engleze dar o teamă neclară tensiona spiritele. Cunoșcînd prea puțin Ungaria de azi, membrii UMRL priveau această călătorie ca pe o mare aventură, nu lipsită de riscuri, în Lumea Comunistă. Imprumutau Ungariei trăsăturile comunismului terorist românesc.

Încă din 20 mai, domnii Pobereznic, Președintele Filialei Engleze, și Panter, și Panter, însoțitor, au depus cereri pentru obținerea vizei de intrare în

D-nul Sandu Pobereznic, înconjurat de români, la Budapesta.

Ungaria, la ambasada acestora de la Londra. După două zile, urmează o primă surpriză plăcută: vizele sînt acordate fără nici o reticență, Consulul maghiar încurajîndu-i și felicitîndu-i pentru inițiativa de a veni în sprijinul nostru; mai mult chiar, fair-playul diplomaților maghiari merge pînă acolo încît, nu numai că transportul va fi scutit de vamă, dar nici taxe pentru acordarea vizelor nu sînt percepute.

Eforturilor londoneze li se alătură Filiala Franceză a Uniunii așa încît, pe 18 iunie, camionul ajunge la granița maghiară.

Aici, pe însoțitorii îi așteaptă o a doua surpriză: vameșul maghiar le vorbește românește, fiind originar din Gyula, și se arată extrem de amabil, nemai întîrziînd ajutoarele prin efectuarea controlului vamal sever și, după ce aruncă o privire peste pachetele îngrămădite în mașină, o lasă să se îndrepte rapid spre Budapesta, unde ajunge în seara zilei.

La locul dinainte stabilit, camionul este așteptat de patru membri ai grupării România Liberă și dirijat urgent spre biserica greco-catolică din Rozsak tére unde, împreună cu un număr de alți zece membri, conținutul camionului este urgent descărcat și stivuit în camera cedată nouă de parohul bisericii.

O rapidă inventariere are loc în dimineața zilei următoare, duminică, 19 iunie.

La orele 15 ale aceleiași zile, domnii Sandu Pobereznic și Michael Panter iau primul contact cu un grup de cca. 150 de refugiați din România, adunați în piața din fața hotelului Forum.

Deși duminică, lumea se prezentase la întîlnire, pentru a asculta nu doar cuvîntul celui care le adusese primele ajutoare, ci, pentru a primi sfatul

și încurajările unui român liber și combatant, sosit printre ei pentru a-i cunoaște și a le oferi protecția UMRL.

Dl. Pobereznic rămîne uluit. Are în fața sa 150 de români chinuți, dar disciplinați și activi susținători ai grupării România Liberă, în lupta ei dusă împotriva tiraniei ceușiste.

Tineri sau vîrstnici, bărbați sau femei, unele purtînd cu sine copii, copleșesc cu întrebări pe reprezentantul UMRL. Se remarcă ușor incisivitatea politică a celor prezenți, oameni deveniți soldați activi ai democrației în numai cîteva săptămîni.

La chemarea d-lui Roșca, cei prezenți hotărăsc participarea lor la marea demonstrație maghiară de protest împotriva demolării satelor din România, ce va avea loc în 27 iunie la Budapesta. Se pun la punct detaliile: data, locul și ora de întîlnire, numărul steagurilor românești și conținutul pancartelor noastre. Totul se desfășoară sub cerul liber și sub privirile mirate ale trecătorilor, adică așa cum a apărut și s-a dezvoltat mișcarea noastră aici, la Budapesta: spontan și la lumina zilei.

Domnul Sandu Pobereznic vorbește cu însuflețire despre obiectivele și statutul UMRL și convinge audiența de necesitatea organizării și luptei românilor de pretutindeni pentru reinstaurarea democrației în țara noastră. Drept urmare, în seara aceleiași zile, numărăm un număr record de adieșiuni la cauza Uniunii. Exact 131.

În tot acest timp, dl. Panter imortalizează cu ajutorul aparatului de fotografiat momentele cele mai importante ale zilei.

Împărțirea ajutoarelor are loc imediat după întîlnirea de la Forum și toată lumea pleacă mulțumită, indiferent de națio-

continuare din pag. 3

nalitate, căci, spre deosebire de alții, noi am înțeles să împărțim, egal, tuturor refugiaților sosiți din România.

Ne mândrim cu acest prim ajutor și cu felul în care am realizat distribuirea lui căci, într-o singură zi, refugiații prezenți s-au putut bucura de primirea unor pachete mult mai consistente decât ar fi putut ei primi vizitând un an întreg biserica reformată și pe Nemet Geza, atât de renumiți în lume pentru filantropia lor. Și mai ales ne lăudăm cu aceea că tot omul a plecat mulțumit peste așteptări și fără să se fi simțit, ca pînă aici, diferență între ungarul și românul sosit în Ungaria. Păcat că unii responsabili ai bisericii întinează imaginea superbă a omeniei poporului maghiar.

Un alt moment important s-a consumat în seara zilei de 20 iunie, atunci cînd, la inițiativa conducerii grupării România Liberă, s-a realizat primul contact direct între un reprezentant al Consiliului de Conducere al UMRL, dl. Pobereznic, cu trei din leaderii opoziției democratice: maghiare, mișcare cu care gruparea noastră întretine relații de solidaritate și respect reciproc.

Acest contact vine să întărească ceea ce organul UMRL din aprilie numea "o cotitură în istorie".

Avînd democrația drept limbaj comun, cei prezenți au realizat rapid un dialog prietenesc și util care s-a soldat printr-un acord de sincronizare a demonstrațiilor UMRL cu marea acțiune preconizată de maghiari pentru 27 iunie.

Existența, activitatea și rezultatele grupării România Liberă pledează convingător pentru necesitatea și posibilitățile prieteniei și colaborării româno-maghiare, în cadrul frontierelor actuale și pe terenul fertil al democrației. De aceea ne bucurăm să anunțăm că UMRL este prima care deschide drumuri noi în istoria zbuciumată a relațiilor româno-maghiare, pildă pentru toate popoarele și mișcările politice avînd rădăcini și interese în centrul și estul Europei.

Sperăm și vom osteni ca ziua de 20 iunie să nu rămînă un accident al hazardului. Scopurile comune unesc, iar azi multe ne apropie. Prietenia și colaborarea româno-maghiară sînt cerute de mersul istoriei, iar întîrzierea lor servește doar totalitarismului. Dacă noi vom

pierde această ocazie, vor veni alții care o vor face, reproșîndu-ne miopia politică. Generația noastră are însă capaci-

tatea de a aprecia just căile cele mai sigure de instaurare și apărare a democrației în țările noastre.

VIRGIL FĂRVE

Dialog româno-maghiar

În rîndul de sus: Michael Panter, Sandu Pobereznic, Cornel Roșca, Petruș Teodor, Attila Ara-Kovacs, Irine Roșu; la mijloc: Maria Chiorean, Gaspar Miklos Tamas; în rîndul de jos, Szilagi Sandor și Doina Roșca.

D-nul Roșca, vorbind românilor adunați în fața Forumului.

AZILUL POLITIC

E greu, din ce în ce mai greu!

După boom-ul anilor 60-70, cînd oricine era binevenit în Germania, SUA, Canada sau Australia, simplul fapt că sosea din lagărul socialist fiind suficient pentru a prezuma calitatea de azilant politic, azi lucrurile s-au schimbat. Țările occidentale au devenit mult mai circumspecte în acordarea acestui azil și trebuie, într-adevăr, dovedit temeinic, nu doar prin vorbe, ostilitatea și incompatibilitatea reciprocă dintre solicitantul de azil politic și regimul țării din care provine. Legi, sau dispoziții noi vin să facă verificarea aceasta tot mai severă. Adevărații persecutați politici vor continua să primească dreptul de așezare, dar foarte mulți solicitanți sînt respinși, cererea lor, în realitate, fiind determinată de considerente economice și pseudoreligioase.

"Franța, are ea însăși probleme economice grave și un număr de 2.300 mii de șomeri. Nu-și poate permite noi obligații, prin acceptarea unor azilanți economici -ne spune un diplomat francez, acreditat la Budapesta. Evident, Franța a fost și rămîne o țară de azil, însă doar pentru cei motivați politic foarte temeinic".

Situația se prezintă, în linii generale, la fel pentru toate țările primitoare. "Europa Liberă", într-un ciclu de emisiuni, a relatat pe larg despre toate acestea, iar cetățenii români, refugiați în Ungaria, au putut verifica, personal, veridicitatea afirmațiilor făcute de la acel microfon. Nu mai revenim.

Ce înseamnă un azilant politic, în accepțiunea Dreptului Internațional? Acesta este o persoană care a suferit persecuții politice în țară,

sau riscă să suporte aceste persecuții la întoarcere. Ambele cerințe, sau una din ele trebuie demonstrate convingător, unor anchetatori ce vîd în evadații din România doar azilanți economici cu pretexte politice puerile.

Să privim realitatea în față, fără ocolișuri!

Criteriul amintit era interpretat foarte generos în epoca de dezvoltare economică postbelică. Lipsea adesea mîna de lucru iar societatea socialistă era, în întregime, altfel: tiranică, cazonă, ostilă propriilor săi cetățeni.

Dar astăzi, după o îndelungată perioadă de dogmatism și stagnare...

Interesul de durată al lumii libere este democratizarea din interior a tuturor țărilor totalitare. România rămîne, deocamdată, ancorată la țărmul neospitalier și primitiv al stalinismului iar românii nu au făcut pînă acum nimic important împotriva regimului, cu excepția brașovenilor. A încuraja emigrarea celor curajoși și ostili regimului totalitar de la București, echivalează cu un ajutor dat flotabilității îndoielnice a acestuia.

Dar să analizăm puțin situația noastră concretă, a refugiaților din România aflați pe sol maghiar.

Etnicii români vor în totalitate să plece, mai departe, în Occident; mai devreme sau mai tîrziu, vor reuși s-o facă. Acestora li se adaugă cam două treimi din maghiarii sosiți din România. Evident, mulți dintre aceștia ar rămîne bucuroși aici dar, atîta timp cît Ungaria îi găzduiește doar, acordîndu-le permise de ședere temporară, prelungite periodic, ei nu au nici o șansă de a se reunifica cu familiile lor. Nici o lege nu dă dreptul unui rezident să-și reîntregească familia pe teritoriul unei țări în care se află temporar, adică provizoriu.

continuare în pag. 5

continuare din pag. 4

Așa cum în România bintuie himera Ungariei-coridor spre vest, aici bintuie, printre refugiați, himera unui occident primitiv și majoritatea au impresia că, odată pus piciorul în Vest, situația s-a rezolvat. Cu această convingere au hotărât să rămână în Ungaria.

Că Ungaria nu este chiar un coridor, ne-am lămurit și, odată cu noi, s-au lămurit și cei rămași în țară. Valul refugiaților a fost stopat.

Rămâne de înțeles că problema nu este de a ajunge în Vest, ci de a rămâne acolo.

Iată că de curând, Austria și Germania au hotărât expulzarea miilor de polonezi și maghiari ce suprapopulau lagărele de refugiați, fără a fi putut beneficia de azil politic. Fără a dobîndi această calitate, și noi ne vom întoarce, cîndva, înapoi în Ungaria, sau chiar în România. În cel mai "bun" caz, nu vom părăsi niciodată lagărul - ce va deveni locuința noastră - și nu ne vom reunifica în veci familiile.

Rămâne ca fiecare refugiat să fie sincer cu sine însuși și să analizeze obiectiv șansele pe care le are, înainte de a fi prea târziu. Nu vrem să speriem pe nimeni, dar presupunem că Ungaria nu va mai primi cu brațele deschise pe cei care o părăsesc acum și nu vor beneficia, în Vest, de azil politic. Una este răspunderea Ungariei față de cei ce sosesc din România, unguri sau români, și cu totul alta față de cei respinși în occident, mai ales dacă nu sînt maghiari.

Să pornim de la o premiză foarte probabilă: nu sînt suficiente vorbele frumuse și gargara de revoltat politic, pentru a dobîndi statut de refugiat politic. Va trebui să-i convingem că am suferit persecuții politice sau riscăm să le suferim la întoarcere.

Dacă eram rezistenți, sau numai "deochiați" politici în țară, nu ajungeam în Ungaria, ca turiști individuali sau în grup. Trebuie să acceptăm, deci, evidența: miliția ceaușistă ne-a verificat și ne-a găsit ireproșabili. Altfel nu căpătăm dreptul de a vizita Ungaria. Ar mai fi o explicație, dar aceasta ne compromite mai rău decît acceptînd că nu sîntem decît oameni normali și inofensivi: mii pot fi chiar mai rău, adică agenți strecurați, pe această cale, în Occident. Veritabilii persecutați politici sînt în țară, sau ajung direct în Vest, atunci cînd acceptă Ceaușescu.

Nici creștinii neoprotestanți, cu excepția, poate, a adventiștilor, n-au ce invoca în favoarea lor, căci aceste biserici sînt admise în stat și, mai ales în ultimii ani, foarte active și influente. Mai mult, interpretînd Scriptura, biserica e acolo unde se adună trei credincioși, deci oriunde. Admițînd că au suferit umeri batjocura ateilor, au cei aflați în Ungaria au ținut crucea în fața comuniștilor și nici în închisoare n-au ajuns. Simplul fapt că și demonstrează ostentativ credința, pare insuficient pentru a dobîndi azilul politic. Aceștia sînt de-a dreptul apolitici prin chiar structura lor sufletească.

Mizeria economică și degradarea morală, dacă ne sînt nouă suficiente pentru a porni în pribegie, nu corespund și părerilor funcționarilor de la birourile de emigrare.

Minoritățile au o existență precară și sînt supuse asimilării for-

tate în România. Părăsind pe acest motiv țara, este firesc ca germanii să se stabilească în Germania, ungurii în Ungaria, iar evreii în Israel. Orice altă destinație le anulează argumentul, prin aceea că, nelăsîndu-se românizați cu forța, admit să se asimileze voluntar altor culturi și popoare. Deci nu salvarea identității lor naționale este mobilul plecării.

Iată, așadar, cit de fragile sînt pozițiile noastre! Vom ajunge în Occident dar ne vom transforma, mulți dintre noi, într-un balast economic și social inutil și nedorit în acele țări.

Ar mai exista o posibilitate de obținere a azilului politic: demonstrînd convingător riscul real de persecuție politică la întoarcerea în țară. Nu știm dacă șederea prelungită în Ungaria ar cîntări ceva în ochii anchetatorilor din Vest.

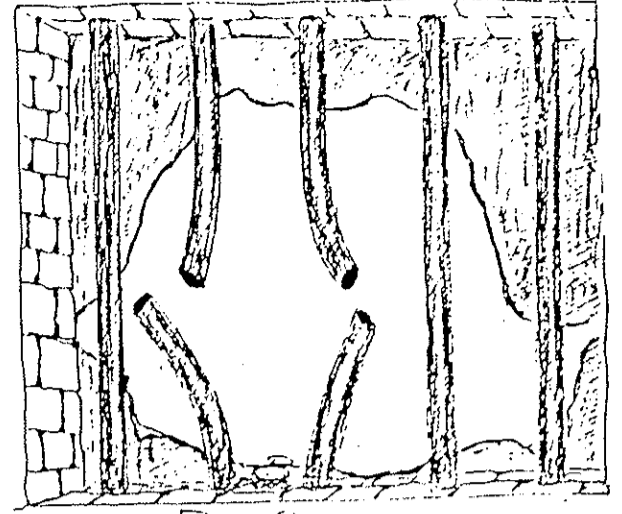
Regimul de la București i-a folosit în scopuri propagandistice pe cei cîțiva care s-au întors în țară după ce petrecuseră în Ungaria mai mult timp decît le dădea dreptul viza de turist. Tocmai pentru a evita defecțiunea definitivă în Ungaria, Ambasada Română, de aici, prelungeste cu lejeritate vizele de ședere, sub orice pretext credibil.

Evident, odată întors în țară, omul "dă cu subsemnatul", rămîne cu o "pată la dosar" dar, dacă știe "combate bine" și critică deschis "mizeria îndurată", "șovinismul maghiarilor" și incheie spăsit cu "cine face ca mine, ca mine să pățească", totul reîntră în normal.

Unii dintre noi sînt întratiți de "cuminți" încît, chiar în Ungaria fiind, se feresc să condamne regimul, fug de ziaristi și fotografi, iar dacă raspund, totuși, unor întrebări, o fac la modul anonim, după tipicul celebrelor denunțuri din anii '50.

Calculul lor este extrem de simplu și pretind a ști că vor proteja și asigura astfel reunificarea familiilor în Occident, ca un premiu pentru conduita lor. Nici o clipă nu pun la îndoială acceptarea și rămînerea lor în Vest.

Prin "cumințenia" lor, dovedesc că sînt complicii și produsele veritabile ale monstruoasei societăți ceaușiste: oameni lipsiți de inteligență, patriotism și combativitate. Nu și cunosc propriile interese, iar pe cele ale poporului din care se trag le disprețuiesc.

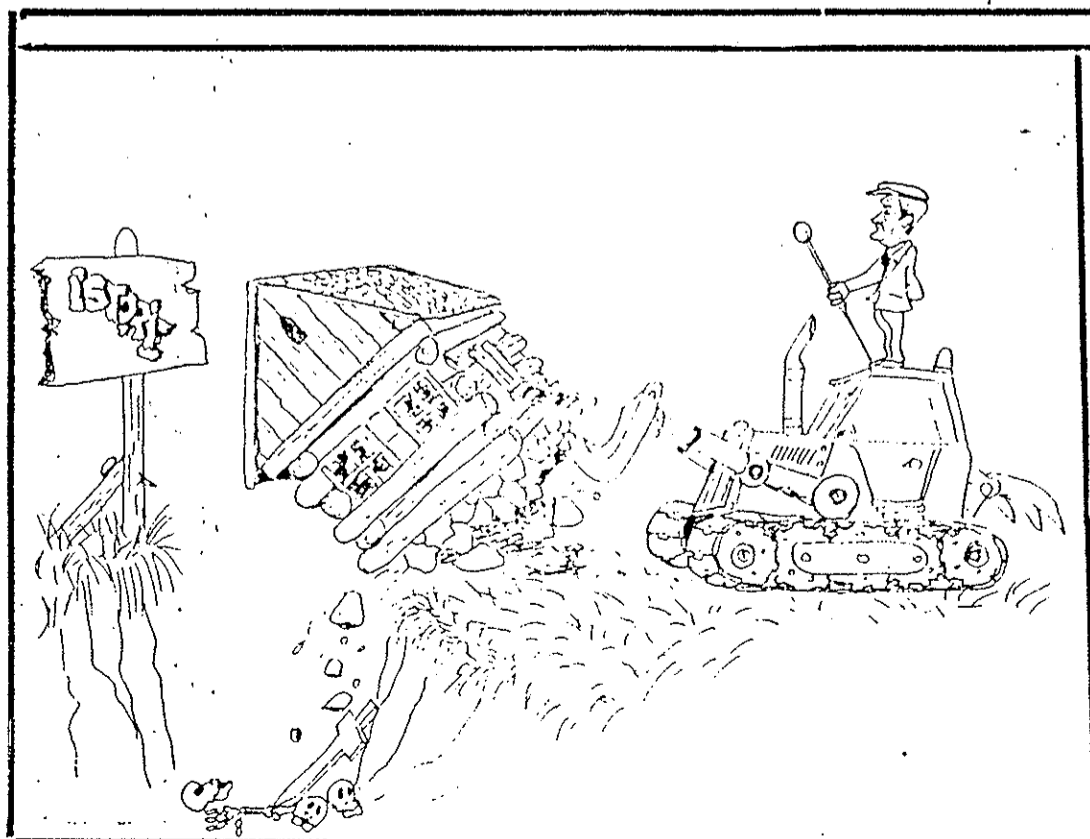
Cițiva au refuzat să semneze protestul împotriva demolării satelor din România, pretinzînd că nu-i mai interesează ce se întîmplă acolo; o lume întreagă se revoltă, iar unii refugiați rămîn indiferenți!! Sînt mai cruzi decît niște dușmani!!

Dacă există un Dumnezeu, aceștia ar merita să rămînă de-a pururi fără patrie și ai nimănui, căci nu-s demni nici de țara părăsită și nici de cea în care vor să se stabilească! Sînt simple vorbitoare, oamenii epocii Ceaușescu. Ca și arhitectul ce le-a plămădit creierile, după fanateza sa bolnavă, ei sînt erori ale naturii umane iar locul lor este ni-căieri. Îi repudiem!

Nu vom osteni să apărăm drepturile și șansa celor care, în Ungaria fiind, s-au dovedit vrednici de stimă și buni patrioți, n-au ezitat să dea interviuri presei libere, sub adevăratul lor nume, s-au lăsat fără teamă fotografiați, au protestat vehement împotriva regimului din țară, semnînd petiții sau aderînd deschis la gruparea "România Liberă" și UMRL. Și aceștia au familii în țară. Și pe ei îi încearcă spaima. Dar între a

se strecura șerpește sau a atrage atenția asupra cumplitului abis în care Ceaușescu prăvălește țara, ei au preferat să-și uite teama și, pe măsura puterilor lor, să încerce a-i salva pe cei mulți, rămași acasă. Ei reabilitează imaginea românilor în ochii lumii. Nu le mulțumim, pentru că și-au făcut doar datoria! Ne înclinăm cu admirație și-i privim cu mîndrie! Nu prin numele lor, ci prin numărul lor sînt importanți și țara întreagă, tot poporul României privește azi spre ei cu dragoste, mîndrie și speranță.

Comitetul România Liberă
pentru Refugiați

FLASH

Duminică, 26 iunie, radio Bucu - rești anunța, cu presupusă indignare, că, într-o localitate din Israel, au fost demolate 15 case, în semn de reproș pentru activitatea politică, ostilă, a locatarilor.

Denunțăm public acest plagiat și reclamăm drepturi de autor pentru N. Ceaușescu, metoda fiind de-a dreptul brevetată și aplicată, la scară mare, în România, sub numele de "Planul de... Sistemizarea a teritoriului și orașelor țării!"

În municipiul Sîntul Gheorghe, pe strada Ciki, la numărul 4, lângă ceagornicarie, există de cînd lumea o mîncărie. Există și astăzi aici, pe firmă fixată deasupra intrării, continuu să merie CAPNE. Localnicii știu însă că acolo pot cumpăra, tot timpul, doar pantofii!

PREȚUL LIBERTĂȚII

Cititorule din Vest, românule liber

Cînd te așezi comod în fotoliu, cu paharul conținînd băutura preferată, pe mîsuță, la îndemînă și începi a telecomanda videocasetofonul, sau televizorul în căutarea unui divertisment ușor, cînd te întinzi, seara, ostentiv și sătul, pe patul tău, cînd îți iei dușul și cafeaua fierbinte de dimineață, iar mașina proprie te așteaptă în fața casei, cînd răsfoiești mormane de presă și corespondență, fă efortul de a-ți aminti, măcar o clipă, de viața celor rămași în țară, precum și de drama celor rămași între două țări: una pe care au părăsit-o, sfîșiți de regrete, și o alta, necunoscută încă, spre care se îndreaptă orbecăind cu înverșunare și speranță.

Conaționalii tăi trăiesc adesea așa, cum vei afla în continuare, într-un amestec nefiresc de teamă, speranță și disperare, într-o țară în care nu prind rădăcini și a cărei limbă nu o vorbesc pentru că nu au avut nicio clipă intenția de a rămîne aici. Fiecare lună ce trece îi cufundă și mai mult în promiscuitatea "disperanței" - sentimentul confuz, hibrid și artificial ce definește cu-

loarea vieții în refugiul maghiar. O viață în care zvonurile țin loc de presă, iar curajul și perseverența de a perfora Cortina de Fier, pe cel al muncii productive.

Oameni ca cei pe care-i interviuăm aici merită atenția și sprijinul tău.

Vom sta de vorbă cu două femei modeste și harnice, exploatate și sfruntat înșelate de un particular, etern viitor patron de restaurant, undeva, pe malul lacului Balaton. Lipsa de libertate și viața subumană din România le-au determinat să-și părăsească familiile ca, prin sacrificiul lor, să le poată asigura copiilor, în viitor, o viață decentă și demnă. Experiența lor maghiară reprezintă un capitol de mare dramatism în Odiseea refugiaților români. Evident, cunoaștem și momente mai bune, chiar unele de succes individual deplin, dar ne oprim intenționat la clișeele zguduitoare, din două motive: primul, pentru a cunoaște prețul pe care-l plătim în schimbul libertății iar apoi, pentru că în nesiguranța noastră, bucuriile sînt accidentale iar eșecurile, oricît am încerca să le evităm, fac regula. Substanța refugiului în Ungaria este constituită din suferință individuală și, prin cumul, suferință colectivă.

interview

-Ați lucrat pînă la istovire, timp de două luni, la un particular și v-ați ales cu ridicola sumă de 2000 de forinți?

-De fapt promisem, fiecare, două mii de forinți dar, în ultima zi, a trebuit să plătim cazarea și am rămas cu o mie eu și cu o mie colega.

-Povestiți-ne, unde l-ați întâlnit pe cel care v-a oferit de lucru.

-L-am cunoscut vineri, 7 aprilie, la biserica Rakosszentmihály unde, pe atunci, se adunau refugiații aflați la Budapesta. Ne oferea de lucru și noi rămăseserăm încintate. Era în perioada cînd miliția nu elibera decît maghiarilor cărți de ședere temporară și, fără documente, era imposibil să-ți găsești de lucru.

-Omul acela vă promitea și rezolvarea actelor?

-Bineînțeles. Ne-a promis rezolvarea actelor, 3000 de forinți pe luna, fiecare, locuință, mîncare, cafea și țigări în mod gratuit.

-Judecînd la rece, oferta era meschină și profita de situația dvs. Cu ce v-ați ales din toate aceste promisiuni ce țineau locul unui contract?

-A doua zi, după ce l-am cunoscut, am plecat la Balaton.

O lună și jumătate am dormit pe un pat pliant, într-o cămăruță. Era încă frig și nu aveam decît o pătură cu care ne înveleam amîndouă. După trei săptămîni de muncă, am primit, fiecare, cîte 1500 de forinți. Cu două săptămîni înainte de a pleca, am mai primit cîte 500. Pentru două luni de muncă, aceștia au fost toți bani primiți.

Cam după o lună și jumătate de la sosirea noastră, am fost mutate în altă locuință, spunîndu-ni-se că nu vom plăti chiria. La plecare însă, omul nostru s-a răzgîndit și ne-a pretins să-i înapoiem 2000 Ft.

De mîncat, mîncam o singură dată pe zi, pline cu untură, sau tacimuri de pui.

-Ca în România ?!

-Mai rău, căci aici, cel puțin, se găsesc de toate.

La masă, nu aveam voie să vorbim românește. Ne spuneau că, dacă mîncam pline ungurească, trebuie să vorbim ungurește.

-Cam așa gîndeste și Ceaușescu, cînd vine vorba de minoritarii din România. Noi credem că plinea-i pline peste tot și servește la astîmpăratul foamei, nu la însușirea limbilor străine.

-În tot cazul, am tras-o, acum vă vorbesc deschis. Am muncit enorm. Proprietarul avea o soție paralizată și eram nevoite să ținem toată casa, cu spălat, călcat, curățenie, mă rog, cu tot ce trebuia făcut într-o casă. Si era mare mizerie acolo iar restaurantul, numai asta nu era!

Noi am luat curățenia din fir în păr, în casă, restaurant și curte.

-Cîte ore munceați zilnic?

-La biserică, ne-am înțeles că vom lucra opt ore efectiv, cu o pauză de o oră pentru masă. Nu s-a ținut de cuvînt. Am lucrat, pentru casă, pînă la ora 7 dimineața și, pentru restaurant, în continuare, pînă la 7 seara.

-Cîți bani cîștigă un ungar care lucrează pentru un particular, proprietar de restaurant la Balaton.

-Din cîte am auzit noi, între 10 și 12 mii de forinți. Însă nu lucrează mai mult de 8 ore pe zi.

-V-a rezolvat problema documentelor de ședere și muncă ?

-Într-adevar, ne-a făcut documente și carte de muncă dar, n-a vrut să scrie nimic în ea.

La plecare, l-am rugat să scrie ceva acolo, să se știe că nu am stat degeaba ci, am muncit cinstit în Ungaria. Ne-a refuzat și ne-a învățat să spunem, dacă vom fi întrebate, că am muncit două luni, la un particular, pentru documente și mîncare, că așa am fost noi înțeleși.

-Ce vîrstă avea acest particular ?

-În jurul a cincizeci de ani.

-A încercat să vă facă avansuri?

-Nu, în privința asta am avut noroc dar, la muncă, ne-a exploatat fără nici o milă.

-Cînd v-ați decis să plecați de la Balaton ?

-Ne-am decis să plecăm de la el, atunci cînd am văzut că nu ne mai dă banii conveniți și după ce am aflat de la vecin că are mari probleme și datorii.

Restaurantul îl ridica fără forme legale, în spatele gării, pe terenul căilor ferate. De la Tanacs, adică de la Sfat, îi venise o hîrtie care-l obliga să demoleze construcția. Pe urmă, sosise plata curentului electric, vreo 65000 Ft. Neavînd acești bani, omul nostru a dispărut la Budapesta dar, a doua zi, i-au întrerupt curentul. Avea mari datorii și nu le putea plăti.

-Ați plecat de la Balaton și v-ați întors la Budapesta.

Aveți bani de tren?

-În momentul în care ne-am decis să plecăm, nu aveam bani de tren. Personal, mai aveam 40 de forinți, iar trenul costa 60. Eram foarte necăjite. O zi întregă am umblat să vindem ceva. A fost imposibil.

Ne-am întîlnit însă cu un vecin care știa situația noastră. El ne compătinea dar, la început, neștiind ungurește, nu îl înțelegeam. Ne spunea să ple-

căm, că nu-i de noi acolo, iar patronul are mari probleme și datorii. Aducea oameni la lucru dar nu-i plătea. De patru ani încerca, fără succes, să deschidă restaurantul.

Acestui vecin i-am vîndut o haină de piele, cu 2000 de forinți, după care am fost foarte bucuroase că ne putem întoarce la Budapesta.

Dar aici nu aveam locuință, așa că ne-am dus la o cunoștință căreia îi lăsaserăm, pentru vînzare, multe lucruri, la sosirea noastră din România. Ea ne furase și înșelase atunci dar, nu aveam la cine trage.

Sosisem seara la Budapesta dar, mai întîi, ne-am dus pe la biserica din Rakosszentmihály, să vedem dacă nu primim niște bani. Abia noaptea am ajuns la cunoștința noastră. Ori teama, ori rușinea a făcut-o să nu ne primească, deși știa că noi sîntem și nu avem unde ne duce. Cărul pe care ni-l făcuse să fie complet, a chemat miliția, zicînd că nu ne cunoaște. Cînd mașina miliției a oprit la poartă am înțeles ce se petrecea. Noroc că acum știam cîteva cuvinte ungurești și le-am explicat milițienilor că sîntem de două luni în Ungaria și ne-am descurcat, muncind cinstit, la Balaton. Ne-au legitimat și au vrut să știe ce avem de gînd. Ne-au recomandat să mergem la hotelul Aira, lînga Határ ut. Cînd ne aflam deja în stația de tramvai, mașina miliției ne-a ajuns din urmă și a oprit aproape de noi. Milițienii ne-au cerut scuze și s-au oferit să ne ducă la hotel. Acolo, un pat costa 1400 Ft. pe noapte. Nu ne puteam permite și, cu toate că ne era teamă, ne-am decis să mergem în gară. Milițienii ne-au sfătuit să mergem la capătul metroului galben, unde aveau ei sectorul, că vor veghea să nu pațim nimic.

Intr-adevar, ne-au dus cu mașina lor în acel loc. Au fost foarte amabili. De la început, continuare în pag. 7

continuare din pag. 6

ne-au zis să nu ne temem de ei, că înțeleg foarte bine situația și ei nu sînt ca milițienii din România.

Am ațipit pe rînd, așteptînd să se facă ziua.

Dimineața am pornit-o în oraș și, pînă la ora 6 seara, am căutat noua adresă a unei alte cunoștințe pe care am cunoscut-o acasă, la Cluj, unde am găzduit-o trei zile. Știți că la noi e interzis lucrul ăsta. Într-un sfîrșit, am găsit-o. Dar s-a dovedit a fi o femeie foarte dificilă și mi-a spus că mă va ține trei zile, adică atîta cît a stat și ea la mine, după aceea urmînd să mă descurc.

Joia asta ar fi trebuit să ne mutăm de la ea dar, pentru că făcusem curat într-o casa de a ei, aflata la 20 de kilometri de Budapesta, ne mai ține pînă luni.

Acum două zile fusesem foarte bolnavă și abia mă țineam pe picioare. Am crezut că mor și nu mai apuc să mă văd plecând din Ungaria. M-am ridicat totuși din pat și ne-am dus să facem curățenie la cealaltă casă. Nici n-a vrut să înțeleaga cît sînt de bolnavă. Imi spunea să merg la spital, dacă sînt așa bolnavă. Dar cine mă primește pe mine la spital? Și apoi, cum să o las pe prietena mea fără locuință?

Avem destui prieteni unguri la Budapesta. Vom rezolva, într-un fel, și problema asta. Colega dvs. Imi spunea ca ați dormit cîteva nopți și în gară.

Intr-adevar, am dormit cîteva nopți la Nyugaty și la Deli Paly. Dormeam pe bancuțe, în sala de așteptare, că altundeva ne-ar fi fost și mai tare frică. Dormeam pe rînd, cinci minute eu, apoi colega. Este oribil să fii femeie singură, cinstită și să nu ai unde dormi, să-ți fie frică, neștiind cine se va lega de tine și ce va urma.

In gară n-ați avut probleme cu miliția?

Deloc. Dar asta nu rezolva problema locuinței.

Doamna Rozi Munteanu, din Deva, știe unguerește și ne-a zis ca a vorbit cu o bătrînică ce ar fi de acord să ne primească dar, numai dacă vom dormi cu ea, pentru că nu are decît o singură cameră. Nouă ne-ar fi convenit și am fi muncit la curățenie și la bucătărie, numai să avem unde dormi.

Cînd ne-am dus să ne înterăm la adresa aceea, bătrînică nu era acasă și am vorbit cu o vecină. Aceasta ne-a spus că femeia nu-i normală și că a mai adus, într-adevar, românce la ea în casă dar, cînd o apucău crizele, dădea afară omul, în miezul nopții. Ni s-a făcut teamă și nu am mai insistat să ne întîlnim cu bătrîna aceea.

Dar un loc de muncă ați găsit la Budapesta?

Am încercat să ne angajăm, la o filatură. Am fi primit și cameră la cămin, cantină... nu ne-au primit, pentru că nu știm unguerește. Ne-au spus că,

dacă am găsi și o ardeleană ungueroaică, ne-ar putea angaja pe toate trei.

Dacă mai trăim mult în tensiunea asta, nu știu cum vom mai ajunge dincolo... Dacă vom mai ajunge vreodată...

Am apelat în Austria, pentru niște chemări, dar ne poartă cu promisiunile. Ne-am stricat banii sunînd în America, unde avem mulți prieteni pocăiti. Vorbesc frumos dar, cînd vine vorba și de ajutor, se eschivează.

-Sinteți pocăită?

-Eu nu, doar părinții. Am crescut printre pocăiți și am multe cunoștințe și prieteni pocăiți, risipiți în toata America.

-Sfatul meu este, să vă căutați de lucru pentru a vă putea asigura existența. Soluția preconizată de UMRL, de domnul Rațiu, este una oficială, care a pornit bine și are toate șansele să se concretizeze pozitiv pentru noi dar, vă mai dura un timp și, pînă atunci, va trebui să aveți un loc de muncă și un acoperiș deasupra capului.

-Cam cît timp va dura?

-Este vorba de cîteva luni. Între 2 și 6 luni. D-zeu știe, poate chiar mai repede.

-Șase luni...

-In altă ordine de idei, ce anume ați lăsat în țară?

-Au rămas acolo soțul, două fetițe, de 10 și, respectiv 5 ani, părinții, precum și o casa dragută, cu trei camere. Nu mai vorbesc de prieteni...

-Soțul a fost de acord cu rămînea dvs. în Ungaria?

-Desigur. Și el a fost aici, în noiembrie, a încercat să ajungă în Austria, n-a reușit și s-a întors acasă, după opt zile.

-Mai bine rămînea el în Ungaria și dvs. acasă, cu copiii.

-Așa ne-am și despărțit în noiembrie.

-Se pare că aveți mai multă hotărîre și curaj decît el...

-Probabil. Trecînd prin atîtea, acum sînt cam deprimată dar, am plecat cu mai mult curaj și hotărîre. Aveam și noroc ca unguerii nu ne mai obligau să ne întorcem în România.

-Vorbiți cu familia la telefon? Care este reacția copiilor? Ce va spuneți?

-Vorbesc cu fetițele, cu soțul... este greu de exprimat în cuvinte ce simțim atunci. Fetița cea mică nu pricepe care-i situația. Vrea să mă întorc repede și să-i aduc dulciuri. Fata cea mare plînge și întrebă cînd mă întorc, că-i este foarte dor de mine. Nu vrea nimic. Doar să mă vadă. Soțul are neazuri la servicii și nimeni nu îl ajută sau înțelege chiar dacă, în locul meu fiind, oricare ar fi procedat la fel. Este o obligație morală și patriotică să persecuți soțul unei "trădătoare de țară" cum li se spune celor ce nu se mai în-

torc din străinătate. Trăiesc un coșmar aici iar convorbirile telefonice cu familia rămasă în țară sînt o jale.

Cînd vine de la servicii, soțul o găsește pe cea mare înconjurată de fotografiile mele și plîngînd. A insistat la servicii, la MUCART-Cluj, unde este maestru, să fie lăsat să lucreze doar în schimbul întii, pentru a putea fi împreună, după amiezile, cu fata cea mare. Diminețile îi trec mai ușor. Se ia cu școala, cu copiii, dar cînd vine de la școală, pînă la ora 11 seara, cînd soseste soțul de la servicii, este singură cu dorurile ei. Evident, nu i s-a aprobat să lucreze doar în primul schimb. Intenționat.

In plus, soțul are probleme și cu miliția. La telefon i-a fost teamă să vorbească dar pînă și părinții mei, care locuiesc la țară și nu știau nimic de hotărîrea noastră, au fost interogați.

-Cum se descurcă soțul, cu un singur salariu?

-Nu știu cum se descurcă. Ciștigă doar 2000 de lei pe luna. L-am lăsat cu datoriile la CAR, trebuie să plătească chiria și întreținerea, pe lângă cele trei guri de hrănit.

-Ce zvonuri circulau în țară de v-ați hotărît să nu vă mai întoarceți? Ce știți despre Ungaria sau Occident?

-Nu știam exact dacă existau lagăre în Ungaria dar, zvonurile spuneau că ar fi cel puțin unul, în apropierea Budapestei. Tot zvonurile acelea spuneau că se trece ușor din Ungaria în Austria. Acum văd că nimic nu a fost adevărat; însă eu am plecat hotărîtă fiind să nu mă mai întorc. Soțul a fost și el de acord să stau în Ungaria pînă voi putea pleca mai departe.

-Unde ați dori să vă stabiliți?

-În America, în Statele Unite ale Americii și sper să se audă cît mai departe dorința mea. Pînă în Statele Unite, dacă se poate!

Femeile cu care am stat de vorba au nume și, în interviul înregistrat pe banda de magnetofon, nu și-au ascuns identitatea. Au curajul faptelor și sînt participante la marea demonstrație din 27 iunie. Nu le vom da numele, pentru ca ele reprezintă un simbol în care ne regăsim sute de oameni, aflați în Ungaria, ca refugiați. Nu-i drept să-i uităm pe ceilalți.

Oricum, pentru Securitatea română, datele acestui interviu sînt suficiente pentru identificarea personajelor.

Curajul și dimensiunea tragică a experienței trăite de româncele noastre în Ungaria vor rămîne întregi doar așa, pierdute în anonimatul grupului de refugiați români aflați la Budapesta, prieteni și tovarăși de suferință.

REALIZATOR,

TEODOR PETRUȘ

ȘTIĂȚI CĂ..?

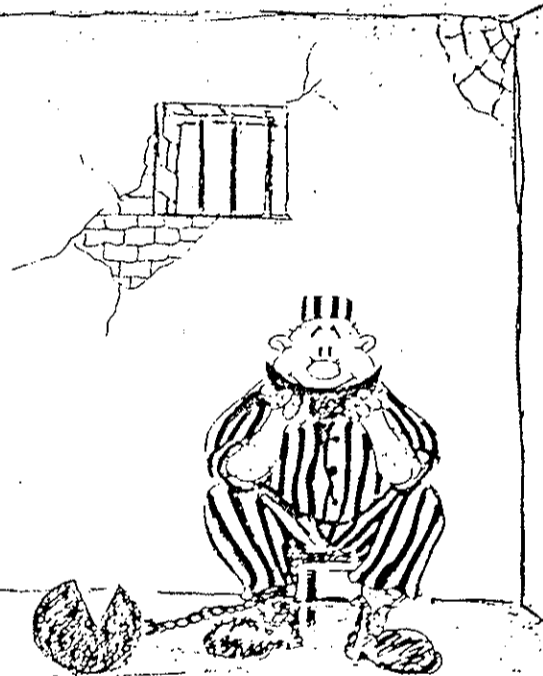
Ca autoritățile austriece grănicerești nu se evidențiază prin ospitalitate și, odată căzut pe mîna lor, te bucuri de toate șansele întoarcerii gratuite și rapide în Ungaria, este lucru deja verificat.

Iată că nici suedezi nu se lasă mai prejos căci, informații certe vin să confirme. Cînd zvonuri privind grupuri masive de maghiari ardeleni întorși în Ungaria, din Suedia, ne-au ajuns la cunoștință, am fost, firește, tentați a nu le crede.

Acum ne sînt cunoscute cel puțin doua nume de cetățeni români, ajunși legal în Suedia, din Ungaria, și care au fost, după numai zece zile, trimiși înapoi în Ungaria. Un al treilea, a fost expeditat chiar în România.

In ceea ce-l privește pe ultimul, putem doar bănui că era vorba de un agent al securității române strecurat, via Ungaria, pînă în Suedia.

Ceilalți doi, soț și soție, s-au reîntors în mijlocul nos-

tru și au mai avut timp să demonstreze, împreună cu noi, la 27 iunie. Lipsa motivelor politice a fost, în cazul lor, principala unei călătorii costisitoare și inutile, pînă în Scandinavia. Hotărîrea autorităților responsabile suedeze a fost, în cazul lor, atît de fermă încît, nici n-au mai așteptat rezultatul apelului, cunoscînd probabil, dinainte, răspunsul.

Cu prețul a 1000 \$, o familie de refugiați se convinge și ne convinge că Occidentul nu mai este o pensie gratuită pentru flămînzii lumii, nici chiar dacă acestia sînt mari și buni creștini.

Ironia soartei face să vorbim de doua ori despre același personaj, în paginile aceluiași număr al "României Libere". Cel refulat din Suedia, este una și aceeași persoană care, luînd cazul Pacea drept pildă, explică reținerea sa în fața listei cu semnături, anexată protestului înaintat ambasadei romane la 6 iunie curent.

Sau: Dumnezeu nu bate cu bita!

★★★

AMENDAMENT LA CODUL FAMILIEI

Un El și o Ea, incremenți în poziție de drepti, emoționați, ascultă, într-o încălțare oarecare, un om care recită din Codul Familiei:

"Statul ocrotește familia, mama și copilul..."

In mare știm cu toții despre ce este vorba, dar să dori să sugerez o completare, fără a îndrăzni să neg ca nu ar mai încapa și altele.

a. Mamele și tații, care îndrăznesc să absolve o instituție de învățământ superior, vor fi repartizați la sute de kilometri de familie. Dacă îndrăznesc să ceară Ministerului Muncii o spropiere, li se va răspunde că nu este o problemă de resort lor. Dacă se insistă la Comisia guvernamentală pentru repartizarea absolvenților, li se va răspunde că nu se fac schimbări de repartiziție /chiar dacă postul repartizat este inexistent/. Când absolvenții persistă în dorința de a duce o viață normală de familie, li se va oferi, pentru documentare și în scop reeducativ, un teanc de decrete.

/Morală: cine v-a pus să vă luați din facultate?/

b. Dacă din greșeală o familie îndrăznește să opineze că nu are dreptul să aducă neîntrebat, un copil într-o astfel de lume, nu are decât două cai: să interzică viața sexuală sau să apeleze la un avort provocat. Se menționează că în acest ultim caz mama este pasibilă de pedeapsa capitală. Metoda? simplă: avort septic, fără drept de recurs decât dacă mărturisește că, cum, cine, când, unde, etc, la 40°C delirând bineînțeles. /Ocrotirea mamei și copilului este evidentă: mama moare, copiii rămân orfani./

c. Dacă, totuși, dorința statului coincide cu cea firească a unui cuplu, de-a avea viștari, atunci ajutorul acordat este izens: 100 zile concediu de maternitate /prenatal și natal / după care chiar și un copil debil fizic poate fi incredințat creșelor în condițiile bine cunoscute de toți.

In cazul în care un copil se îmbolnăvește /pînă la vîrsta de 3 ani / s-ar putea ca mama să primească un concediu medical, pentru îngrijirea copilului, de 3-4 zile, după care, conform indicațiilor, copilul, volens-nolens, trebuie să-i sîntos tun.

Dacă un copil a împlinit 3 ani și se îmbolnăvește, în cel mai bun caz, mamei i se acordă concediu de odihnă, sau eventual din cele 30 zile neplătite la care are dreptul orice om și muncii /dacă între timp nu a semnat o cerere de acest gen, din lipsa de "obiect al muncii"/. In orice caz după această vîrstă, un copil este destul de matur pentru a putea să-și vadă și singur de grijă.

d. Dacă unul din membrii familiei îndrăznește să părăsească definitiv țara, fără îngăduința prealabilă, se va ține cont de drepturile omului și își va vedea familia reîntregită /cît mai tîrziu cu putință/.

Dacă motivele părăsirii statului depășesc domeniul de competență al punctelor a., b., c., cazul va fi luat în discuție de organe mai competente în a lua o decizie /sa -ți vezi familia, dacă se poate, la Sfîntu Așteptă/.

Tot în acest sens, statul își asumă răspunderea că prin intermediul celor mai buni fii ai săi, cu ochi albaștrii, să întregiască educația, să ridice moralul și moralitatea celor considerați "viitorul țării", adică copiii, prin anunțul: "Tată a fugit în lume cu o altă tanti" sau, "Mami a fugit în lume cu un alt nene", după caz.

Se menționează că se acceptă și ajutorarea voluntară ale socriilor, mătușilor, vecinilor și prietenilor binevoitori. Dacă cel care a plecat este de sex feminin, se poate utiliza rasiemul, în formula încetăținită deja: "Nevestă-ta umbli, la Budapesta, cu negrii!" /71/

g. Ca ultim paragraf, să propunem o strofă - sugerînd o idilică poză de familie - din Ion Minulescu, unul dintre poezii care nu au avut șansa consacării prin obținerea unui premiu la festivalul național "CINĂREA ROMÂNIEI, VIITORUL ARTEI, ARTA VIITORULUI!"

Versurile, în reproducere aproximativă arată cam așa: Pe malul lacului, un bou, O vacă, un vițel și-un taur, Recită Testamentul Nou Și vechea poezie din clasele primare Viitor de aur țara noastră are.

- MARIA CHIOREAN -

Cărți

ERDELYBOL JOTTEK (Au venit din Ardeal este titlul unei recente cărți, apărute la Budapesta, în editura Ifujusagi Lap-és Könyvkiado.

Autorul, dr. Kende Peter, strînge însoalță o serie de interviuri realizate cu refugiații maghiari și români sosiți în Ungaria.

Interesant de remarcant, e faptul că dr. Kende nu omite niciunul din aspectele refugiului și, include în cartea sa, la pagina 131, chiar și un interviu cu liderul grupării cunoscută sub numele de "România Liberă", pe care, din prudență gazetărească, îl descrie intenționat sub trăsături, vîrstă și nume ușor modificate.

Cartea întreagă, ca și interviul amintit, se constituie într-o densă acuzație adusă regimului Ceaușescu, responsabil pentru această nouă formă de exprimare a dezastrului național românesc, refugiul în Ungaria, și pledează pentru prietenie și solidaritate româno-maghiară în interior și în afara țării noastre.

Lucrarea trezește interesul maghiarilor, dar nu numai al lor, pentru un fenomen social, politic și economic actual, iar prin bogăția și varietatea mărturiilor străluc, ne constituie într-o frescă vie și de-vărată a epocii Ceaușescu, deosebit de utilă memoriei viitorimii.

Frank Tibor publica și el o lucrare cu titlu oarecum asemănător: MOST JOTTEM ERDELYBOL (Totmai am sosit din Ardeal), în editura Lánka.

Mărturiile, interviuri și din nou, citeva pagini despre Szabad Romania (Romania Libera).

"Actorul și Sălbaticii"

(PROPOUNERE DE AFIS)

Ce preferi, d'le Hussein?

-Și tu, ce ai "împrumutat" de la români?

-Iată, acum aștept legătura telefonică cu fratele meu, care este student la Timișoara. Vom vorbi în arabă dar, va trebui să am mare grijă ce-i spun. Nu vreau să-i fac nepăsări.

-Ai dreptate să fii prudent. Știu că unii studenți arabi, siriieni în special, se pun în slujba Securității române.

-Nu doar unii ei, aproape toți studenții străini din România sînt mai mult sau mai puțin în legătură cu Securitatea. Chiar și aici, în Ungaria, sînt mulți cei care lucrează pentru Securitate!

Observația aceasta corectă și răspicată mă uluiește. Inseamnă că ne cunoaște foarte bine acest palestinian și că experiența lui românească este temeinică. Nu iată în detaliu și își continuă glândul dîntii.

-Trîind acolo, în România, înveți să fii egoist și imoral, că calci peste alții pentru a-ți atinge scopurile. Nu ai de ales. Foarte mulți studenții străini "toarnă" la Securitate. E "normal", dar după ce ai terminat și și-ai luat diploma, gata, relevii omul normal dinainte, afirmă Hussein cu naivitate, însoțindu-și vorbele cu un gest sugestiv, ca și cum ar acutura palma maculată de un praf infect și invizibil.

-Totuși, nu înțeleg, cum ajungeți voi pe mina Securității, și încă în număr atât de mare? Săc eu curioasă.

-Dar e foarte simplu. Când gînesc românii de înțelegere și vorbesc ceva, Securitatea află de îndată. Unul, este sigur delator. Cu noi este mult mai grav. Mi s-a întimplat să vorbesc la chîin, cu cineva, în arabă, și abia abia plecat colegul meu, noaptea Securitatea. Nici timp să dai un telefon, că securitatea bătea deja la ușă!

-Asta dovedește că aveți canalele supravegheate prin microfoane.

-Desigur, dar ce importanță mai are! Tot pici pe mina lor!

-Noi trebuie să procurăm bani pentru a putea cumpăra la negru cele necesare traiului. Dacă sîntem nevoiți să facem speculă, bîgîntă cum ne spune acolo. Mai devreme, sau mai

tîrziu, ne împrietim cu fete române. Contactul cu străinii, în țara dumneavoastră, este interzis. Situația la facultate este tot timpul neagură. Foși învăța, dar nu-i sigur că-ți vei exersa, dacă profesorul nu vrea și el. Ori profesorii vor bani. Rolari. Un examen la anatomie conte între 200 și 3000 de dolari, la facultatea de medicină din Timișoara.

Acum își face apariția ofițerul de securitate care te ia în două feluri: cu binele, arătîndu-ți "prietenie", sau cu răul, cantăjindu-te. "Ce NE face, Hussein, că situația ta este foarte gravă? Feci bîgîntă, înțreții relații cu o cetățeană română și ai nîgite absențe neantivate la facultate. Șeful meu vrea să te expulzeze din țară! Abia am reușit să-l potolesc spunîndu-i că ești inteligent și inteligent și amabil. Lu în seama că sîntem prieteni. Și că vrei să mă ajuti..."

Dacă ai caracter, îl trimiți la dracu. Dar el te "obligă" prin "prietenie".

Alți securiști te iau din scurt și cu duritate: "Păi, băbătu, gîndeghe-te repede ce preferi: să termini facultatea și să-ți dai diploma, sau să te trimitem acasă?"

Și atunci, ce poți face? Încerci să te lupi. Au noroc cei care lucrează cu "prietenii". Își fac reciproc mici "servicii", își zăbelesc, și totul pare mai ușor.

Dacă le rezisti, poți intra adesea în fii trimis în țară, sau de alt ordin al pici la exersare, să rămii repetent. Se pot cere la noi contă și nu-ți poți permite să arunci banii familiei pe fereastră...

M-am desprîșit de palestinian, cu glîndul departe. El era fericit că a scăpat, aligur fiind că un coșmar din viața lui luase sfîșit.

In ce mă privește, nu-i împărtășesc optimismul. Mai devreme, sau mai tîrziu, pe cînd va fi devenit un om important și influent în țara lui, se va găsi cineva să-l întrebe din nou:

-Ce preferați, domnule Hussein, să vă mențineți postul și reputația, sau să le pierdeți?

- Sorina Hînou

Budapesta solemnis

Impactul vizual cu Budapesta este, pentru un proaspăt privitor, debordant, halucinant, dezorientant. Pentru călătorul versat în topirea sistematică a coordonatelor geografiei, starea dispare curînd după sosire. În ceea ce privește reacția haotică, generată în persoana vădită interior de constrîngerile de acasă ale românului, ea focalizează un comportament labil între speranța frîntă de neîncredere, disperarea devorant umilitoare și puncte de reper, nu întotdeauna concrete, ce țin de stări, oameni, fapte și lucruri.

Budapesta, așezare îndelung substanțializată de istorie într-o arhitectura stratificată eclectică, se dovedește primitiv rafinată, se dăruie oferent schiului, muiată de griurile pecetluite în porii zidurilor, martore ale istoriei. Privită de la primul etaj în sus, detectăm palpitarea unui alt oraș, adevărata Budapesta, la care nuanța subiectivă a civilizației moderne, manifestată terestru, la nivelul vitrinelor și al "reliefului" stradal, nu a mai penetrat.

Ordine germanică în determinarea așezării străzilor, indulcitate de tihna piațetelor găzduitoare, sub indiferența clițică a cerului; Buda și Pesta se constituie într-un teritoriu demn să poarte emblema sanctă a daruinței regelui Ștefan.

Panoramicul deschis din punctul cel mai înalt al culmilor Buda, se concentrează în jurul zecilor de biserici prezervate în ciuda veacurilor și al convingerilor politice pasagere. Imaginea acestor temple, pecetea istoriei, se limpezeste în memorie în două aspecte, compunînd în noi dimensiunile volumetice ale amintirilor. Cel dintîi, bucuria vizualului, sechestru al proporțiilor, liniilor și formelor; cel de-al doilea, mai subtil, suport eteric, sonor.

Personaj întrinsec al haloului ce se crează în jurul nostru, cînd păsim într-un templu, cum pios suna termenul "biserică" în limba maghiară, corul ascuns, dispus deasupra intrării, emana, prin cînt, liniștea acută de care atît de mult avem nevoie pentru tăcerea noastră interioară, în momentul rostirii fiorului creștin.

Biserica Franciscana din Felszabadulas Ter păstrează tradiția corului format acum patruzeci de ani, în rîndurile cărăia intelectuală, oameni de carte, transmînd din tata în fiu acest cult, au întregit, subliniat și acordat vigoare tuturor evenimentelor și zilelor de rugăciune traversate în acest lăcas.

Sub bagheta unui dirijor avizat, sensibil și exigent, s-au adunat voci neprofesioniste. Corul Bisericii Franciscane, a parcurs, în decursul istoriei

sale, trasee concertistice, în întreaga Europa, găsind o mare și largă audiență care și-a oferit aprecierile cu generozitate. Ultimul concert, din cea de-a treia decada a lunii mai, a fost găzduit de domurile din Bayreuth și Passau, faimoase pentru calitățile acustice și reprezentarea lor arhitecturală.

Traversarea unui repertoriu inepuizabil, conferă, flecărei întîlniri de duminică, ineditul premierei.

Sunetele prelung întreprunse, într-o emisie aparent unisonică, a cîntecelor gregoriene de muzică religioasă, dezvoltînd ideologia specifică Evului Mediu, și nu numai cele de ordin religios, ci și motivele intonate de menestrelii curților nobiliare, trimt imaginația spre racolarea adormită între pereții inundați de iedă și mușchi ai abatiilor renașcentiste. Leit motivele, de profund caracter vestigial, au constituit puncte de inspirație pentru cei doi compozitori reprezentativi ai Ungariei: Kodaly și Bartok, dar adevăratul tezaur al acestei demult apuse muzici s-a transmis prin cînt și nici decum pe cale scrisă.

Comparabila cu muzica simfonica da azi, forma muzicală corala a secolului al XVI-lea este concretizată în Motetul Latin. În repertoriul acestui grup coral, ca un organism unitar cu nenumarate voci, motetele lui Palestrina, compozitor cunoscut al epocii, devin relaxant accesibile receptarii ascultătorului, modern, în ciuda schimbărilor de fraza muzicală, a tratării dramatice a textului, oscilării între stralucirea apolona și caldura emoțională.

Este impropriu ca aceasta muzică să fie descrisă ca muzică de serviciu religios, cu toate că ea se țese în jurul textelor cu caracter ecleslastic.

Umaniștii Renașterii au elaborat și dezvoltat teoria principiilor retoricii, practicînd regulile unui frumos Lim-

baș de ornamentație patetică. Meticuloși în declamarea textului, muzicienii au găsit cea mai apropiată expresie muzicală, așa-numita "Muzică Patetică".

Operele lui Palestrina, privit ca un exponent tradițional, sînt caracterizate de textura deschisă a liniilor corale, încercînd folosirea colorată și neobișnuită a acordului. Fiecare pasaj de text este însoțit de motivul sau melodic, îndeobște dezvoltat ca o imitație (Fuga) crescînd și rotunjindu-se, de la culminarea în acolada sonoră spre următorul motiv, care îl preia.

Aceasta produce o evoluție a narațiunii, un proces gradat al ideilor dizolvate în muzică. Forme ce dispersează în introduceri pregătitoare, intermezzo-uri inserate spre accente devorante și finaluri completezătoare.

În auditia pe care o oferă corul Bisericii Franciscane, polifonia transparentă și bine balansată, este ușor de interpretat și de înțeles, în echilibrul eteric al traiectoriei sunetului vibrat paralel cu nervurile zvicnite spre bolta cu arcade.

Apetența alegerii unui material datat atît de timpuriu, se explică prin dorința de a cultiva o atmosferă inedită, purificatoare, conservarea tradiției de rugăciune și acordarea de posibilități auditorului, a familiarizării cu partituri și compozitori, de obicei, mai puțini ascultați.

Din aceeași zonă de timp, spre perioada modernă, pleiada de nume se completează cu cele ale lui Telemann, Kliser, Hayden și Handel, lucrările îmbrățișînd multiple forme de exprimare. Motetul Latin, trece prin forma muzicală cunoscută sub numele de "Pasiune", axîndu-se pe motivele biblice ale prinderii, patimilor și crucificării lui Isus, dezvoltarea sa rezultînd din contactul direct cu oratoriul și opera.

Reprezentarea națională în repertoriu, se dovedește a fi puternică și bogată, legată de

numele unor cunoscuți exponenți ai perioadei moderne de creație: Kodaly, Bardos, Laytha, Kaloss, Antalffy. Dar punctul de rezistență care se pune cel mai des în valoare, în toate concertele, este, evident, Liszt. Evident, și pentru că acest cor poartă numele marelui romantic, tulburătorului, frămîntatului Franz Liszt.

A doua parte a operei lui Liszt, recunoscută abia după dispariția sa, profund tușată de sarcasmul senectuții și împăcarea cu sine spre acceptarea și în căutarea divinității, se conturează în jurul unor formule muzicale, de influență religioasă fără a face parte, propriu-zis, din manifestările rituale.

Rugăciunile, de o frumusețe poetică revelatoare, atribuite regelui David, constituind psalmii Vechiului Testament, în care subiectivismul pur uman prin care poetul exprimă încrederea sa nezdruncinată în Dumnezeu și dramatismul, caracterul recitativ, apropiat de cel al dialogului, în spectacolul liturgic, au creat punct de inspirație în diferite epoci.

Evoluția scriiturii muzicale brodate pe urezala arhaică a psalmilor, simplă, masivă, de mare vigoare, efect și exaltare, caracteristică modificărilor de trăire, de reflectare a vîrstelor succesive, spre profunză dezamăgire a abandonului lumesc.

Eliberate de încărcătura pur decorativă, nervoase, demn, maiestose, lucrările psalmice poartă amprenta unui modernism al epocii, necăutat.

Serafice, în grandoarea lor cele două Mise Solemnis și Choralis, sînt cultivate în repertoriu ca puncte de forță în zilele de mare ceremonie.

Prima, Missa Solemnis, după ani căpătînd valoarea nenumăratelor variante și adăugiri, în construcția sa asemănătoare poemelor simfonice este intrupată în sonata monumental-romantica concepută în planurile inițiale pentru a patrona monumentul ceremonial de sancționare al Bazilicii din Esztergom reconstruită pe ruinele rămase după devastarea otomană, în timpul invaziei din secolele XVI-XVII, nu va vedea lumina decît după mulți ani.

Missa Choralis a primit binecuvîntarea componistică la Mănăstirea Madona del Rosario, în intenție, fiind dedicată aniversării Capului Papal, în speranța introducerii ei în serviciul divin de la Capela Sixtină. Din nefericire, sunetele acestei Misse nu au vibrat niciodată la Roma.

În atmosfera de blîndă caldă ascultare găzduită de Biserica Franciscana sub pleoapa coborîtă a gîndului pios, toate aceste partituri capătă o dublă valoare; frenezia intonării într-un spectru acustic inedit și exprimarea împătimită a celei mai curate dintre rugăciuni.

Utopia Română

Călin Andrei MIHAILESCU

De departe, România a devenit de neînțeles, iar de aproape, de neschimbat.

Acesta este rezultatul a douăzeci de ani de coexistență a utopiei marxiste cu atitudinea prezidențială și cea populară pe teritoriul românesc.

Numind situația țării noastre apocaliptică, tragică, dramatică, întristătoare, de carnaval sau absurdă, nu dăm o explicație ci aproximăm treptele unui sentiment.

Ceea ce îmi pare a fi caracteristic României contemporane este aspectul său de laborator în care se experimentează o utopie multiplă. Pornind de aici, consider că putem explica situația actuală și înlocui criza de iluzii cu iluzii noi, ce pot duce la credința într-un viitor în care se va putea respira mai liber în țara noastră mult prea poluată.

1. Utopie și utopie marxistă.

Inventat de umanistul englez Thomas Morus, cuvântul "utopie" desemnează etimologic un "loc care nu există", un "loc fără loc". În istoria culturii, acest termen desemnează "o teorie ideală, inaplicabilă în realitate". Autori de proiecte utopice ca Platon, Morus, Tommaso Campanella, Charles Fourier au conceput societăți ideale ale căror trăsături comune și fundamentale erau egalitatea perfectă între oameni și controlul strict al mersului societății.

Orice utopist, dacă este unul veritabil, dorește să-și aplice opera în practică; pentru aceasta el are de luptat nu numai cu societatea reală, pe care își propune să o schimbe radical, ci și cu natura și, implicit, cu natura umană. Utopia instituie artificialul ca natură, și dacă ea poate, ca operă teoretică, să fie instructivă sau stimulantă ("Republica" lui Platon este un text esențial al culturii universale), ca aplicare în real, ea conduce la rezultate dezastroase tocmai pentru că tinde să modifice până la nerecunoaștere ființa umană. Indivizii din "Republica" platoniciană ori "supraomul" lui Nietzsche sunt la fel de imposibili în planul realului.

Dintre toate proiectele utopice, acela care a cunoscut succesul cel mai important este marxismul. În fond, o jumătate din oamenii care trăiesc astăzi pe pământ suferă direct instrucția marxistă și forme sociale inspirate din această ideologie. În ce are utopic, marxismul a fost cel mai succint prezentat de Eliade în "Mitul eternei reînnoțiri":

"Marx reia și prelungeste unul din marile mituri eschatologice ale lumii asiatico-mediteraneene, anume rolul mintuitor al celui Drept (alesul, "unsul", nevinovatul, vestitorul, sau, în zilele noastre, profetariatul) ale cărui suferințe sint chemate să schimbe statutul ontologic al lumii. Într-adevăr, societatea fără clase a lui Marx și dispariția consecutivă a tensiunilor istorice își găsesc precedentul cel mai exact în mitul virstei de aur care, după mai multe tradiții, caracterizează începutul și sfârșitul istoriei. Marx a îmbogățit acest mit venerabil cu o întreagă ideologie mesianică iudeo-creștină: pe de o parte - rolul profetic și funcția soteriologică pe care el i le recunoaște profetariatului, pe de alta, lupta finală dintre bine și rău, pe care o putem asemăna fără probleme conflictului apocaliptic, dintre Christ și Antichrist, încheiat cu victoria decisivă a celui dintii."

În elementele doctrinei marxiste propriu-zise și a interpretărilor ei sociale persistă trăsături utopice care, ascunse uneori, ies la lumină cu mai mare violență atunci când privim marxismul cu luciditate.

Interpretarea stalinistă a succesiunii formațiilor sociale, de pildă, pe care aproape cu toții am învățat-o la școală, statuează întoarcerea societății la faza egalitară a comunei primitive, desigur, la un

nivel superior al spiralei evolutive, demonstrând că istoria propriu-zisă, aceea a luptei și inegalității dintre clase, a fost o aventură de trei mii de ani căreia comunismul îi pune capăt.

În orice proiect utopic, desigur, și în cel marxist, este urmărită construirea analogă a statului, orașului și individului. Statul trebuie să devină stăpînul impasibil al conștiințelor; el îl separă pe individ de caracterul său natural, pentru a și-l însuși întreg, după cum va construi orașele, izolate de natură și împotriva ei. Hippodamos, cel care a reconstruit Miletul pe principiile, scandaloase atunci în atare context, ale geometriei, este cel dintii utopist al istoriei, după cum îndrăzneții constructori ai turnului Babel erau utopiștii legendari dintii. Ideea utopică, este de la origine în interdependență cu obsesiile arhitectonice. Mult mai tirziu, în anii treizeci ai secolului nostru, arhitectonica socială, urbană și umană capătă deplin succes în uniformizarea acestor trei elemente: Stalin, care era fermecat de figura lui Atlas și, desigur, oripilat de aceea a revoltatului clasic, Prometeu, stăpînea o gigantică Uniune Sovietică, o Moscova pe cale de monumentalizare și o generație de noi uriași, stahanoviștii. Societate, oraș și om se transformau după un plan unic ale cărui categorii centrale erau monumentalul strivitor și supunerea uniformă.

Utopistul e preocupat pînă la obsesie de transformarea hazardului în necesitate și a accidentelor naturale în regularitate geometrică. După cum se exprima un cercetător al subiectului, "el vrea o societate dezinfectată, cetățeni fără inclinații, fără imaginație, ființe fără diferențe, făcuți din aceeași materie și interschimbabili în cadrul fiecărei clase.

Nici o excepție nu e tolerată. E prea indeajuns diviziunea exorbitantă pe care natura a produs-o între sexe." (Gilles Lapouge, *Utopie et civilisation*, Flammarion, Champs, Paris 1978, p. 35).

Între primii doi termeni ai devisei revoluționailor francezi, utopismul va alege întotdeauna egalitatea în dauna libertății, cea din urmă rămînd apanajul boemilor sau al altor soiuri de rebeli prin natură. În marxism, libertatea se definește ca necesitate înțeleasă, deci ca un mod de reducere a accidentalului la regularitate și recunoaștere a acesteia în fiecare eveniment. Evident că astfel definită, libertatea are singura proprietate de a fi pozitivă, ceea ce e perfect justificat, într-un sistem filozofic (cel hegelian, de exemplu) sau teologic (Pseudo Dionisie Aeropagitul) și perfect arbitrar în raport cu accidentele reale ale lumii. Nu e nevoie să eliminăm definiția marxistă a libertății prin inaderență sentimentală, deși prea bine simțim că de șufocantă este ea. Dimpotrivă, dacă marxismul prezintă libertatea umană ca o necesitate înțeleasă tocmai pentru a îmblîzi noțiunea amănitoare de libertate și a o reduce la egalitatea utopică, atunci să afirmăm, în sensul acestei utopii, că este necesar ca omul să fie neliber, deci e necesar ca omul să nu înțeleagă necesitatea.

Uniformitatea utopică e prezentă, fără schimbări, în istoria culturii; actualizînd cîteva termeni, fragmente din "Republica" lui Platon seamănă izbitor cu scrierile lui Lenin, iar expresiile lui Babeuf, netulburate de vreme și moravuri, intră în programele partidelor comuniste.

În utopie, conștiința individuală e un izvor de reacții automate; ea îi comandă omului sacrificiul în favoarea statului, sacrificiu ale cărui trepte urcă pînă la cel suprem, al autoanulării. E o lege utopică aceea care definește proporția inversă dintre instinctul de conservare al individului și cel al societății.

Peste toate, miza cea mai importantă a oricărui proiect utopic este desființarea timpului. Proiectată într-un viitor paradisiac, societatea ideală va fi izolată de accidente temporale; prin dispariția progresivă a diferențelor dintre oameni, dintre așezări, dintre peisaje, evoluția în timp va deveni insesizabilă, dacă nu chiar

inexistentă. Victor Hugo imagina, epopeic, o lume în care "aproape că nu vor mai exista evenimente". Astăzi fiind mai experimentați, afirmăm că în țările comuniste viitorul este sigur, doar trecutul e imprezvizibil - o judecată paradoxal-amuzantă pe care Orwell a dezvoltat-o pe larg în romanul său "1984".

Este adevărat că fără proiecte utopice, istoria lumii nu ar fi fost posibilă; și tot atât de adevărat sau de fals - că utopia este imposibilă fără istorie. Utopia e o luptă împotriva timpului, dar timpul nu poate fi atât de simplu desființat. În ce interesează aici, felul în care timpul a erodat utopia marxistă în România este particular și, în mod ironic, a dus în țara noastră la rezultate cel puțin infructuoase atât pentru utopia marxistă cit și pentru poporul român.

2. Utopia prezidențială

Un tinăr, aproape un pusti, pleacă la drum lung spre a moșteni o împărăție; și are să treacă prin încercări grele, prin umilințe, prin moarte și reînviere pentru a deveni, în cele din urmă, stăpîn. Împăratul trebuie să trăiască o viață secundă, dincolo de deliciile puterii și ale războiului, să fi trecut prin moarte. Acesta e portretul stăpînitorului ideal pe care ni l-a dat Creangă în "Povestea lui Harap-Alb". Lipsit de trăsătura machiavelică, acest portret e, politicește, ireal; însă el ne oferă o imagine discretă și limpede a exact ceea ce nu este stăpînitorul României de azi.

Cînd, în 1974, se intitula "primul președinte al României", conducătorul izbutea ca, pe lângă însumarea tuturor funcțiilor centrale în stat, să își atribuie una nouă și charismatică. Salvador Dali, care intuise că doar două țări europene, Spania și România, mai sunt deschise unui veritabil regalism, trimitea o telegramă memorabilă în care îl felicita pentru preluarea sceptrului.

De acum înainte asistăm la transformarea rapidă și fățișă a utopiei marxiste într-una personală. Marxismul, însă cel al lui Stalin, se petrecea pentru a doua oară în răstimp de cincizeci de ani. Intimpul inițial într-o țară care avea granița cu Dumnezeu, stalinismul se defășura acum într-o țară învecinată cu Uniunea Sovietică.

Utopie deturnată punct cu punct: rolul vindecător și salvator al proletariatului se atribuie președintelui; el apără țara de dușmani nenumiți și de un război planetar. Devine erou al păcii. Prin asiduitate, se erijează în părinte al poporului și, logic pentru mitologie, în cel mai bun fiu al său. Acum se realizează că el a fost alesul nu doar al unor politicieni vremelnici, cei de la 1965, ci și al neamului; ales, dar al unui spirit național conceput în maniera romanticilor, iar nu uns al Domnului precum voievozii medievali. Fiind ales și politic și metafizic, persoana îi devine charismatică iar legitimitatea, absolută.

Devine limpede că se construiește o nouă Românie; el este arhitectul ei. Titulatura de demiurg îi este atribuită, cu o mică schimbare lexicală.

Epoca de aur prefigurată de Marx pentru un viitor nelocalizabil dar cert este adusă de utopia prezidențială în prezent: "era" care îi poartă numele e luminoasă, cea mai fericită, "de aur".

Istoria țării e prezentată ca o curgere logică a cărei inevitabilă concluzie e prezentul; astfel, Mircea cel Bătrîn (actualmente: cel Mare) a existat cu scopul de a-l binevesti pe președinte, după cum răscoala lui Tudor Vladimirescu aniversa o sută de ani pînă la crearea partidului comunist.

Teza egalitarismului social e modificată în sensul despotismului oriental: toți devin egali pînă la entropie, oricine poate fi schimbat cu oricine și orice cu orice, dînd un peisaj indiferent, de materie moartă. De la această entropie utopică se exceptează numai președintele și familia sa.

Întreaga utopie marxist-stalinistă a fost lăsată pe cont propriu.

România liberă

Va multumeste pentru
colaborarea si sprijinul Dvs

continuare din pag. 10

Lipsită de lupta de clasă și de identitate istorică, societatea românească este imaginată de utopia prezidentului asemenea sistemului ptolemaic, de astă dată egocentric. Imaginea care reiese din orice intervenție verbală a prezidentului ne prezintă un univers în al cărui centru fix se află numitul prezident și familia sa. Acest centru e înconjurat de cercul dintâi, al ierarhilor politici, apoi al doilea, al "oamenilor muncii" și, în fine, de cel mai larg, al străinătății și al intelectualilor. Puterea centrală este iradiantă, dătătoare de viață, gravitație, rotație și sens al acestui mare și simplu ansamblu cosmic. Fiecare cerc e limitat de o zonă de apărători ai ordinii (publice, politice, militare, culturale, economice), care nu permit accesul membrilor dintr-un cerc mai larg în unul mai puțin larg. Fie că este vorba de o gardă personală, fie că de organizații militare, paramilitare ori de grăniceri, principiul se manifestă în mod egal și uniform.

Accastă utopie personală, lipsită de originalitate viabilă în interiorul doctrinei marxiste, și-a asumat ca idee centrală și argument retoric irefutabil noțiunea de "schimbare", pe care a preluat-o literal din preceptele materialismului dialectic, eliberându-l de considerații filosofice sfioase și asociindu-l liber cu ideea troțkistă de "revoluție permanentă".

Obsesia schimbării cu orice preț a vechiului cu noul trebuie să fie constitutivă rasei de oameni pe care utopia prezidențială și-i dorește apăruți pe teritoriul românesc, așa numiții "oameni noi". Ideea de a construi oameni noi nu este nouă, ci veche de când utopia.

Conceptia schimbării continue se manifestă la toate nivelurile societății, cu pregnanță la cel de conducere, unde capătă titulatura newtoniană de "principiul rotației cadrelor". Conform acesteia, ministrul energiei electrice se va ocupa mâine de transporturi iar poimaine de afacerile externe. Practicată consecvent, această schimbare care are menirea esențială de a asigura stabilitatea centrului prezidențial, duce la instabilități sociale și administrative ce amintesc de epoca rotației cadrelor fanariote din secolul al XVIII-lea.

În ce privește arhitectura, ideea veșniciei schimbării capătă dimensiuni distructive, nu constructive. Acoperirea Dimboviței cu apă limpede și dărâmarea peste noapte a unui cartier sint acțiuni interpretabile ca luptă a utopismului cu natura: un riu artificial și o cimpie bruscă în mijlocul orașului, ce semne mai apăsate ale cutremurului provocării? Însă coerența cu care, prin prevederi utopice, se dărâmă și uneori se reconstruiește în România, fenomen cronic al acestor ani, are o altă explicație, mai generală, redându-ne fenomenul în amploarea lui nefastă.

Totul tremură că va fi dărâmat; nu e mai puțin adevărat că tremuraturul este prima fază a dărâmării. Clădirile, menite prin firea lucrurilor să dureze poate secole, devin, chiar construite fiind, machete ale golului pe care se vor zidica noi clădiri. Biserici, case și palate cad sub degetul acuzator al utopiștilor.

Totul se poate înlocui. Deci totul trebuie să se înlocuiască. "Vom face totul" înseamnă, în cele din urmă, "vom înlocui totul". Printr-o asemenea strategie, prezidentul își oferă nu numai deliciale puterii care pe toate le schimbă, ci și spectacolul trecerii, cu iușeală nemaivăzută, a timpului. Trăindu-și viața în grabă, orașele se metamorfozează, în timp ce el stă nemșcat în iluzia propriei eternități, hrănite de această agitație de microparticule.

Oricine știe cum aplaudă două palme. Dar cum aplaudă una singură?

Cu toții ne imaginăm într-un fel epoca de aur, ce constituie pentru fiecare om un element central al mitologiei personale. Dar cum arată un rai zgâlțit de revoluții permanente? Este în această contradicție esențială a utopiei prezidentului nu un paradox european, ci un koan al budhismului zen.

Orice utopie prezintă lupta dintre organism și organizație, încheiată cu victoria celei din urmă: ceea ce e natural, necontrolabil, proporțional în mod obiectiv se supune la convențional, controlabil, decretat.

Marxismul conține victoria organizației asupra organismului, utopia prezidențială - nu. În ea totul emanând de la prezident poartă chipul și pecetea acestuia: lumea românească din țară a devenit o prelungire a capriciilor, viselor și coșmarurilor, a obsesiilor și rătăcirilor unui organism biologic care, oricât de encomiastic ar fi prezentat, oricât ar fi fost făcut să semene insulei utopice, prin afirmată perfecțiune, depărtare și fascinație luminoasă, rămâne un organism. El a biruit organizația.

Cu atât mai mare este opoziția dintre utopia marxistă (și dintotdeauna) și cea prezidențială, cu cât conștiința utopică este de tip schizofren, în timp ce conștiința prezidentului este de tip paranoic.

Iată că între ideologia marxistă și cea prezidențială există continuități de suprafață și discontinuități și opoziții de adâncime. Utopia prezidentului pornește de la marxism, îl transformă în sens stalinist, apoi îl personalizează pronunțat, fiind silită totuși să mențină aparențele unei paternități marxiste evidente. Spiritului utopic, preocupat de geometrie în mod obsesiv, prezidentul îi opune, informă, obsesia propriei supraviețuirii. Cum totul lasă să se vadă frica atavică de dispariție, pe care prezidentul încearcă să și-o înduplece prin spectacolul schimbării generale ("dialectica înseamnă "eu trăiesc!"), înseamnă nici mai mult, din păcate, și nici mai puțin, că în România de azi spaima de moarte a devenit politică de stat.

— // —

Acest eseu, transmis, inițial, de radio B.B.C., va continua în numerele viitoare.

PE SCURT

O tânără de 18 ani ucisă în bătaie, pentru vina de a fi dorit libertatea, și un tata vinovat de a o fi readus din Ungaria, unde se refugiase. Total înebunit de remușcări, zace cu mințile pierdute la Spitalul 6 din Oradea.

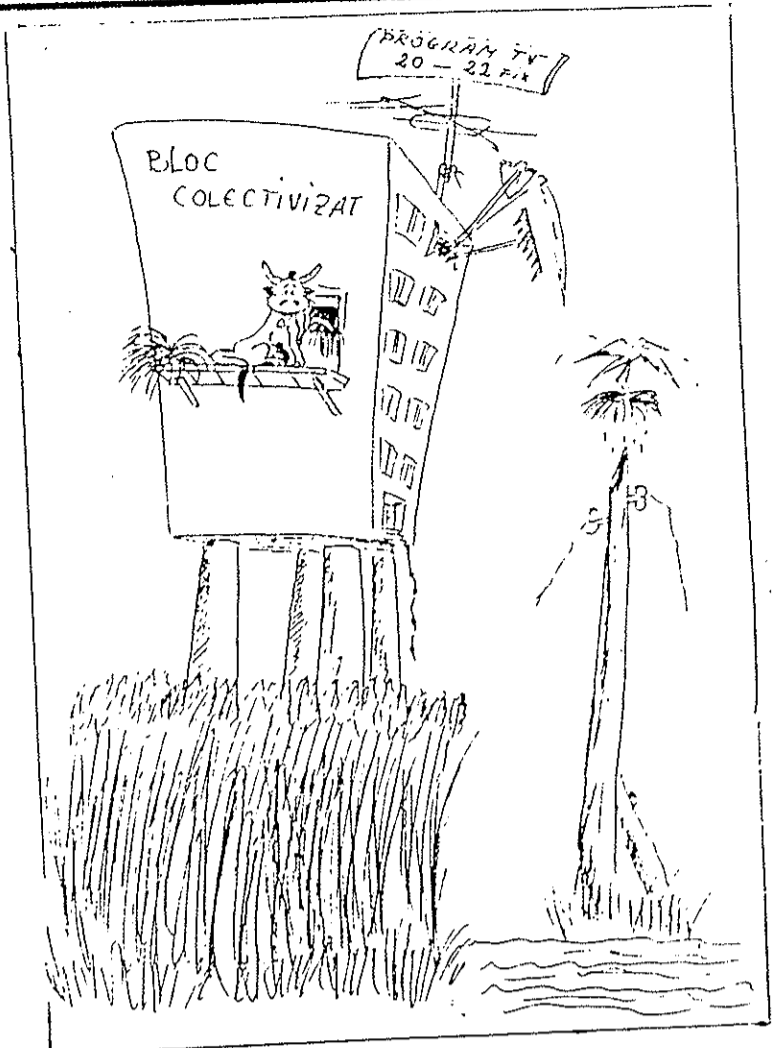
Încă o dramă semnată "regimul Ceaușescu".

Despre oamenii sfișiți de cîini, la frontiera, despre unii decedați în urma bătailor

îndurate pentru vina de a dori să evadeze spre libertate, în numerele viitoare, pe măsură ce vom avea confirmări din surse independente.

Sursa serioasă, aflată la București, afirmă că un grup de 6 jurnaliști bucureșteni au rămas în URSS și că unii cetățeni au început să se refugieze și în URSS, trecînd frontiera de nord a României.

Dacă se confirmă, acest ultim gen de refugiu constituie cea mai grea palmă pe obrazul nesimțitor al regimului căci, dacă cei din Ungaria mărturi-

Știri din țară atrag atenția. În fiecare județ al țării s-au constituit echipe de 10-15 proiectanți, dintre cei mai capabili și de încredere, afectați Consiliilor Populare Județene, subordonați direct primului secretar. Acești oameni lucrează, în cel mai mare secret, la planurile de sistematizare a teritoriului, numele sub care ascunde regimul intențiile sale distructive, la scara întregii țări.

Cei aleși, se deplasează în comunele și satele județului, chestionînd, sub strict secret, primarii și toți cei care le fac trebuința.

Structura națională a satelor, pare una din preocupările acestei comisii, în județul Bihor.

În județul Satu Mare, o ingineră, cooptată inițial în această comisie, a fost îndepărtată ulterior, deoarece soțul ei era maghiar.

Oare doar românii au vocație recunoscută de cozi de topor? Vom purta în fața istoriei greaua vină de gropari ai satelor, culturii și tradițiilor populare?!

Încrederea pe care regimul neomenesc de la București ne-o acordă, în aceasta monstruoasă întreprindere, ne umilește și ne umple de rușine.

sesc deschis și în marea lor majoritate că vor să emigreze în Vest, ni se pare puțin probabil ca cei refugiați în URSS să dorească același lucru.

Pentru a nu crede că sîntem înșelați în plata Domului, securiștii de la ambasada română din Budapesta se bronzează, sau se plimbă printre refugiații români adunați zilnic, în fața Hotelului Forum.

PE SCURT

Luna Iunie debutează fulminant: Imre Pozsgay, membru în Biroul Politic Executiv al partidului muncitoresc socialist maghiar (PMKM), intervievat de italianul "La Repubblica", recunoaște deschis:

-poporul maghiar privește cu profund scepticism și dezinteres către societatea socialistă, compromisă de dogmatismul și greșelile trecutului -societățile cu partid unic sînt accidente ale istoriei, nu regula -reformele din Ungaria, ca și cele din URSS, sînt ireversibile.

S-a întors, într-adevăr, din America, Geza Bacsi.

Nu știm cu cine a vorbit pe acolo, dar ne ține niște predicii, de ai crede că a fost găzduit la ambasada română din Washington: "nu vă dorește nimănui în Occident; mai bine să plece acasă!"

Și cui mai împarte banii pe care i-a adus, căci după bani a plecat?!

Flecat să ne spere cauza, Nemeth Geza ne-a mințit. În Comisia de audieri a Senatului american, a făcut doar contra serviciilor refugiaților, prezentîndu-le ca încă hotărîți a rămîne definitiv în Ungaria.

Trădarea lui a ieșit public la iveală, atunci când presa maghiară a publicat răspunsul a trei senatori americani la propunerile acestui Tallebrand reformist, la propriu și la figurat.

Urmare demonstrației de la Budapesta, îndreptată împotriva politicii regimului de la București, politică inumană, antiminoritară și demolatoare, semnalăm prompta reacție, ca de obicei, irațională, a Bucureștilor. Maghiarii au fost pedepsiți cu închiderea Consulatului Ungariei de la Cluj, refuzarea grupurilor de turiști și înscenarea unei contrademonstrații în care minoritarii maghiari din România au fost siliți să condamne în cor grija Europei și a conașionalilor lor pentru soarta mizerabilă a poporului din România. Așadar, ...nu sîntem siliți doar să înghițim incontestibilul, dar încă ni se cere să ne și lingem buzele!!

ORIZONTURI ROȘII

DANEI și lui RADU cu dragoste și speranță.

MOTTO: "Nu forța picăturii sapă în piatră, ci constanța căderii ei".

de general-maior ION MIHAI PACEPA

ORIZONTURILE ROSII este sortită a fi una din cele mai discutate și controversate cărți politice ale tuturor timpurilor ION MIHAI PACEPA, fost șef al D I E (echivalentul românesc al CIA și KGB) demască regimul comunist al președintelui NICOLAE CEAUȘESCU, menținut fără milă și scrupule și relevă rolul premierului roman în terorismul internațional și contribuția sa la afaceri de spionaj ce depășește orice închipuire.

Nu este o minune faptul că, abandonul lui Pacepa și orientarea sa către Statele Unite (este unul din cele mai înalte personalități oficiale din blocul pro-sovietic care a procedat astfel în istorie) a obligat la completa distrugere a DIE, schimbări masive de personal și inexplicabile dispariții la toate nivelele guvernului român.

Informațiile deținute de Pacepa, zdrobitor de importante, unice și ultra secrete au permis departamentului CIA deschi-

derea unui dosar la care s-a lucrat intens timp de trei ani.

ORIZONTURILE ROSII arată că liderul organizației pentru Eliberarea Palestinei Yasser Arafat și colonelul libian Gadhafi sînt printre cei mai apropiați aliați ai lui Ceaușescu, susținuți și sprijiniți cu arme, pașapoarte în alb și înformații din România. Ceaușescu primește sume fabuloase în valută pentru armele pe care le vinde și pentru interesele personale, de pe urma emigrației etnicilor germani și a evreilor.

Jucînd un rol cheie în pregătirea întîlnirilor lui Ceaușescu cu personalități politice, Pacepa accentuează răceala relațiilor cu Brejnev, stralucita manevrare a regelui iordanian Hussein și bolnăviciosul dispreț față de Carter.

Pacepa reactualizează propriile întîlniri cu Messrs. Arafat și Gadhafi și imensele eforturi pe care le-a depus încercînd să deçoace planurile

unei odioase tentative de asasinare a Goldiei Meir, aflate în vizită oficială în România.

Administrația de la București animă o rețea extraordinară de spioni și "agenți de influență" cuprinzînd de la ambasadori pînă la înalți prelați americani. Lucrarea de față deschide o privire incisivă, un reportaj crud al operațiunii de supraveghere și control caruia îi cade victimă oricare cetățean român, oferînd amănunte ale existenței monitorizate și înregistrate pe benzile de magnetofon ale aparatului de securitate.

ORIZONTURILE ROSII prezintă latura umană a felului prin care puterea absolută corupe pe oricine, examinînd cultul personalității în care s-a învâluit clanul Ceaușescu.

Nu departe de ifosele politice ale Evei Peron sau de exigențele Imeldei Marcos, soția lui Ceaușescu, Elena judecă pe cei din jur după cadourile primite, (blănuri și bijuterii) ce-

re să i se acorde titluri onorifice pentru pseudo-activitatea științifică, e gata să primească drept cadou un iacht de la regele Hussein și ordonă supravegherea prin monitor a cetățenilor obișnuiți, bucurîndu-se în cursul serilor de îndelungi vizionari ale programelor porno, furnizate din spații casnice.

Sînt trecuți în revistă cei trei copii ai familiei: Valentin dezonorat din cauza căsătoriei încheiate cu fiica unui rival de al lui Ceaușescu, Nicu renumit pentru bețiile și orgiile sale și prea iubită fiică Zoia care este nevoită să-și găsească un soț pe care mama să nu îl facă dispărut prin deportare sau să ceară pedepsirea lui prin odioase bătăi.

Această carte constituie dovada definitivă a campaniei de deschidere a infernalelor relații pe care Ceaușescu s-a străduit să le descrie în politica pro-vestică fiind de fapt singura sa strategie de succes.

INTRODUCERE

Toate conversațiile din carte sînt redactate, din memorie, de locotenent general ION MIHAI PACEPA, exactitatea lor fiind aproximativă.

Cît timp am fost unul din cei mai apropiați colaboratori din cercul lui Nicolae Ceaușescu, președintele era fascinat de înregistrarea pe film a imaginilor demonstrației pro-române, de la Washington, care avuse loc în perioada vizitei sale în Statele Unite.

Debutul filmului dezvăluia o procesiune religioasă patronată de preoți emigrați din România, reprezentînd diferite grupări religioase.

În primele rînduri ale unei mulțimi de cîteva sute de oameni, ce înconjurau monumentul lui Washington, se aflau oameni în costume populare românești, cu banderole tricolore, purtînd plancarde elogioase la adresa politicii interne și externe, independenței României și gîndirii clarvazatoare a președintelui Nicolae Ceaușescu.

Panoramicele dezvăluiau demonstrații ce invadaseră treptele Capitoliului ca, mai tîrziu, să se îndrepte spre Casa Alba unde, acompaniați de zarva megafoanelor, cereau vehement reînnoirea Clauzei Națiunii celei mai favorizate pentru România.

Intreaga demonstrație era organizată de serviciile românești de spionaj, cu ajutorul cîtorva agenți de influență bine plasați.

Mulțimea de emigranți, ai cărei membri nu se mai cunoscuseră pînă atunci, fusese convocată prin intermediul bisericilor și al organizațiilor sociale finanțate în avans, strict secret, de administrația de la București. Pancartele fuseseră scrise în ambasada română din America.

Filmul a fost realizat de doi tehnicieni ai serviciului de spionaj, trimisi în SUA special, pentru aceasta ocazie, iar naratiunea a fost realizată de soția consulului roman, ea însăși membra a aceluiași serviciu.

Demonstrația aceasta a fost doar o simplă notă în subsolul paginilor care s-au constituit în operația de influență îndeplinită de serviciile române de spionaj, timp de mulți ani, în scopul atragerii simpatizilor politice și economice occidentale, de care avea atîta nevoie Bucureștiul, pentru a păstra, în funcțiune sistemul său marxist ultraortodox.

Oricum, pentru Ceaușescu, aceasta reprezintă o nouă victorie asupra Washingtonului; peste cîteva săptămîni, Statele Unite aveau să reînnoiască, în mod inexplicabil, Clauza Națiunii celei mai favorizate, în ciuda nerespectării notorii a drepturilor omului.

Pentru a atrage atenția asupra pericolului pe care îl reprezintă operațiile de influență ale sistemului comunist, de cînd am primit azil politic în

SUA, deseori am relatat asupra unor întîmplări ca aceasta.

În perioada în care am rupt relațiile cu Bucureștiul, operațiile de influență deveniseră preocuparea principală în programele serviciului de spionaj extern, cu un număr de agenți de influență care depășea cu mult pe cel al agenților angajați în spionajul clasic pentru obținerea informațiilor din Vest. Agenții de influență ai Bucureștiului determinau obținerea unor suporturi politice, favoruri de ordin tehnic și ajutoare financiare din Vest, vitale unei economii stagnante ca a noastră și sistemului de guvernare respectiv.

Cu trecerea timpului, am înțeles definitiv că natura și scopurile acțiunilor comuniste de influențare rămîn, de cele mai multe ori, de neînțeles în mentalitatea occidentalilor. De asemenea am realizat faptul că din fericire, sau din nefericire, occidentalii, spre care blocul sovietic privește cu speranță, ca spre agenții săi de influență, nu fac subiectul unor acuzații rigide din partea legilor occidentale vizînd spionajul, chiar și atunci cînd profitul financiar, comercial, sau tehnologic al țărilor comuniste este considerabil.

Mi-au trebuit mulți ani pînă cînd am putut privi detașat și obiectiv spre fostul meu șef și la sistemul lui comunist, cu ochii unui adevărat american. De asemeni, am avut ne-

voie de mult timp pentru a realiza ca aceste operații de influență ale comunistilor nu sînt deosebit de îngrijorătoare pentru un vestic, decît dacă el poate vizualiza întregul și nu doar particularul.

Această carte reprezintă efortul de a relata evenimentele cîtorva săptămîni ale anului 1978, cînd am stat alături de Ceaușescu, îndelung și constant, relatînd totul sub forma unui jurnal de notații. Reprezintă povestea vieții mele, de zi cu zi, în preajma unui lider comunist care, timp de douăzeci de ani, avînd puterea absolută, a dus cea mai vehementă și fanatică politică marxistă din estul european și care s-a declarat dușmanul numărul unu al capitalismului, un conducător cere, cu iscusință, a folosit operații de influență, fiind simultan în stare să adune atît suportul politic al Vestului, cît și cel financiar necesar conservării regimului muribund aservit lui și să-și construiască, în realitate, prima dinastie comunistă din istorie.

continuare în numărul viitor.

Avînd în vedere lipsa unei adrese stabile, propunem corespondenților noștri adresa din Londra a U.M.R.L.
54-62 Regent Street,
London W1R 5PJ England,
cu mențiunea: pt. România Liberă. Vom răspunde tuturor.

REDACTIA

REDACTOR ȘEF: CORNEL ROȘCA

REDACTORI: Mircea BĂJAN, Maria CHIOREAN, Alex. COROIU, Eugen GHERMAN, Sorina HÎNCU, Marecel MANIU, Virgil PÂRVU, Doina ROȘCA, Irene ROȘU